
Akbaba
— Sen paşasın... O yaramazlara uyma!..

1957'DE

2

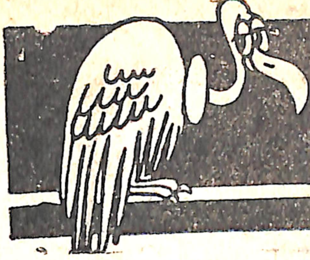
MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-305

SAYI : 261 C.: 10 14 MART 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Harikalar!

YALNIZ dokuz yaşındaki piyanist mi?.. Yalnız yedi yaşındaki ressam mı?.. Yalnız on yaşındaki keman dâhisi mi?.. Yok canım, bu toprak, baştan başa harikalar diyarı!

Eskiden, Değirmendere'nin fındığı, Tekirdağı'nın karpuzu, Bursa'nın şeftalisi meşhurdu. Haaa, bir de Ankara'nın balı!.. Gerçi o şimdi de meşhur. Hâlâ, kimisi parmağını yalıyor, kimi avucunu... Ama, demokratik hayata gireliberi, vatanımızda bir harika bereketidir aldı yürüdü. Nereye baksan harika! Nereye gitsen harika!

Efendim, bir kat elbise bin lira... Harika değil mi?.. Vallâhi atmıyorum, inanmayan, terzi İzzet Ünver'e bir telefon etsin!

Bir öğle yemeği, patlıyacak kadar değil, sofradan aç kalkmıyacak kadar, on beş lira... Harika değil mi?.. Vallâhi uydurmuyorum, inanmayan, Abdullah Efendi lokantasına buyursun!

Bir kilo elma, dört lira... Harika değil mi?.. Haydi bir yemin daha edeyim: Vallâhi, billâhi sahi söylüyorum. İnanmayan Taksim'deki, Şişli'deki, Nişantaşı'ndaki manavlardan birine uğrayıversin: Seyiri bedava!

Bir kilo barbunya otuz lira, kırk lira, elli lira, hattâ yetmiş lira... Harika değil mi?.. Artık yemin etmiyeceğim, Balıkpazarı şuracıkta, gidip sorarsınız!

Efendim, iş bununla da kalmıyor... Hani biz ziraat memleketi olmuştuk ya... Hani biz, dünya yüzünde buğday ihraç eden üçüncü memlekettik ya... Hani ben bile bu sütunlarda elimin mürekkebiyle toprak işine karışmış da aptal aptal sevinmiştim ya... Harika değil mi?.. Hayır, değil!.. Şimdi Amerikadan tonlarla buğday ithal ediyoruz... Gördünüz mü asıl harikayı!..

Dün, gazetelerde okudum: Sam Amcadan en çok pirinç alan memleket de bizmişiz... Vay canına, bu ne harika be!..

Derken efendim, hani bir Ulus başyazarı vardı ya... Hani, Türk okurlarına Peron'u tanıtan meşhur başyazar... Şimdi, ismi C. H. P. defterinde, cismi Hariciye Vekâletinde... Ne harika çocuk değil mi?..

Yahu, etrafınıza şöyle bir ibret gözü ile bakın: Harika olmayan neyimiz var?.. Kırk kişilik tramvay, dört yüz kişi taşıyor. Harika değil mi?.. Taksim meydanında saat on iki, Karaköy iskelesine iniyorsunuz on ikiye on var, Eminönüne vardınız mı, daha on bir buçuk... Harika değil mi?..

Haaa, az daha unutuyordum: Bizim Akbaba'nın kâğıdı yok mu? Şu elinizde tuttuğunuz Akbaba'nın... Bu kâğıt, hamuruyla, çamuruyla tıpatıp günlük gazetelerimizin kâğıdıdır... Arada yalnız bir fark var: Fiyat farkı!.. Gazeteler bu kâğıdın kilosunu, yabancıdan değil, devlet babadan 89 kuruşa alırlar. Biz ise aynı şefkatli pederden 117 kuruş 20 paraya alırız... Nasıl? Harika değil mi?..

Saymakla bitmez ki... Sokakta konuşan inkılâp çocuklarını dinliyorum: O ne dil, o ne üslûp, o ne terbiye... Harika vallâhi!..

Spor sarayında, ayağından iskarpinlerini atıp Rock and Roll'e kalkan hanım kızlarımızın fotoğraflarını görüyorum: Harika billâhi!..

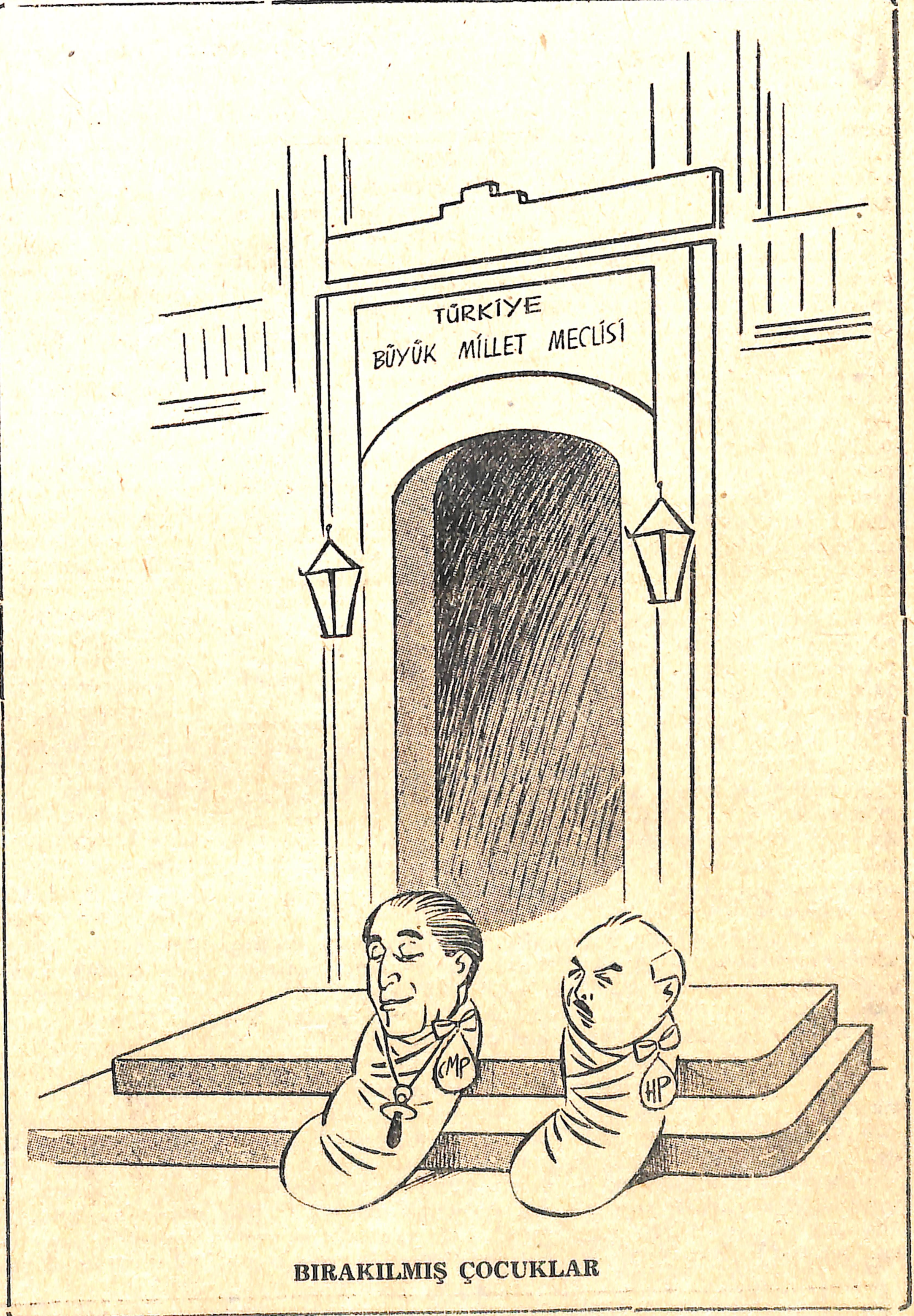
Hele gazetelerdeki sosyete dedikoduları yok mu?.. Hani, Dior'un on bin liralık roplarından, Fath'ın yirmi bin liralık tuvaletlerinden bahseden dedikodular... Aman efendim, harikalar harikası!

Dikkat ediyorum, eskiden analar, bu memlekette hep aslan doğururlardı. Şimdi maşallah hep harika doğuruyorlar!

Fakat asıl harika nedir biliyor musunuz? Hayat seviyesi, bukadar yükselen yurdumuzda, dar gelirli vatandaşların, bir kaç yüz lira maaşla hâlâ ev geçindirebilmeleri, çoluk çocuk besleyebilmeleri, kısacası, yaşıyabilmeleri!..

Yok, yok... Biz harika çocuklara şaşmıyalım, asıl harika çocuklar, hem de dünyanın bütün harika çocukları gelsinler de bu harikalar harikası büyüklere şaşsınlar!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

BIRAKILMIŞ ÇOCUKLAR

Çöpçülerin Davetiyesi

★ **Yazan : Adnan VELİ** ★

ODACI, kapıyı vurduktan sonra, içerden cevap gelmesini beklemeden girdi. Belediye reis muavini, masadaki evrakın üstüne abanmıştı. Odacı, elinde tuttuğu kâğıdı, masanın üstüne bırakıp bekledi. Reis muavini kâğıdı eline alıp sordu:

— Ne bu?..

— Efendim, belediye çöpçülerine yeni elbiseler giydirilececek ya... Onun dolayısiyle bir tören merasimi yapılacak da...

— Ee, ne olmuş?

— İşte o tören merasimine davet edilecek misafirleri çağırmak için bir davetiye nümunesi hazırlamışlar. Zatıâlinize gönderdiler.. Eğer nümune uygun görülürse, bastırılacak. Onun için size getirdim. Siz münasip görürseniz, altına onay koyacaksınız. Oradan daimî encümene götüreceğim.

— Hey Yarabbi sen bilirsin... Yahu oğlum, davetiye nümunesine onay koymıya benim yetkim yok. Belediye teşkilât kanununun 13722 sayılı kanunla değiştirilen 167 inci maddesinin ikinci fıkrasının D bendine göre, bu mesele doğrudan doğruya zat işlerinden geçip, makma arzedilecek. Sen şimdi bunu al, yukarıki kata çık. Zat işleri müdürü Ekrem beyi bul... Ona benden selâm söyle. Altına onay koysun...

— Başüstüne beyim.

Odacı üst kata çıktı. Zat işleri müdürünün kapısını vurup girdi:

— Beyefendi, davetiye nümunesini getirdim.

— Ne davetiyesi oğlum?..

— Çöpçü davetiyesi beyim.

— Yahu, bana ne söylüyorsun bunu?

— Reis muavini bey size yolladı da...

— Oğlum, o iş Belediye neşriyat müdürlüğüne ait bir mesele... Sen şimdi aşağıya in, Neşriyat müdürüne benden selâm söyle. Davetiye nümunesinin altına onay koysun. Sonra, muamelât kalemine götürürsün.

— Baş üstüne beyim.

Odacı, iki kat aşağıya inip, neşriyat müdürünün odasına girdi:

— Beyefendi, davetiye bastırılacakmış da...

— Ne davetiyesi?

— Hani, çöpçülerin yeni esvapları için yapılacak tören...

— Anladım anladım... Getir bakayım... Ha, bu mu? Eveeett. Ne yazıyor şimdi burada? Yeni üniformalarının giydirilmesi münasebetiyle yapılacak törene... Evet... Tamam... Böyle olacak...

— Siz, altına bir onay koyacakmışsınız...

— Onay koyarsam ne olacak?

— Hesap işleri müdürlüğüne götüreceğim. Baskı parası 17 lira 60 kuruş tutuyormuş beyi... Hesap işleri müdürlüğü masraf tahakkuku yapacak.

— Bak evlâdım... Sana bunu kim öğrettiyse, yanlış öğretmiş... Hesap işleri müdürlüğü masraf tahakkukunu yaptıktan sonra, evrakı, muhakkak daimî encümene yollamalı. Onun için, ben şimdi bunun altına onay koysam da, koymasam da farketmez. Sen beni dinlersen, bunu al. Önce hesap işleri müdürlüğüne götür, Muamelenin ondan sonrasını orası bilir.

— Baş üstüne beyim.

Odacı bu sefer, hesap işleri müdürünün karşısına çıktı:

— Beyim, çöpçü elbiselerinin davetiyesini getirdim.

— Ha, biliyorum. Haberim var. Bak oğlum ben şimdi bunun tahakkuk fişini kestireceğim. Sen o fişle beraber davetiye nümunesini alır, daimî encümene götürürsün. Daimî encümende Talât bey vardır. Ona verirsin. Müzakeresi yapıldıktan sonra, nümune uygun görülürse, imar müdürlüğüne havale edilir.

— İmar müdürlüğü ile ne alâkası var bunun beyim?..

— Yahu, aklının ermediği işe, ne diye burnunu sokuyorsun?.. Tabii alâkası var. Bir kere, imar müdürlüğü, şehrin imariyle uğraşır. İmar için yolları istimlâk edip, trafiğe rahat bir nefes aldırmak lâzım. İstimlâk için, yıkıcı ekipler bulup çalıştırmak lâzım. Yıkıcı ekipleri çalıştırdıktan sonra, enkazı kaldırmak için büyük makineler getirmek lâzım. Büyük makinelerle her tarafı temizledikten sonra, açılan yollara parke taşı döşemek lâzım. Parke taşı döşendikten sonra, oradan geçen hususî otomobillerden birinin bayan şoförü, Gelincik cıgarasının izmaritini yolun üstüne atacak olsa, bunu kim temizliyecek?..

— Çöpçüler, beyim..

— Hah, işte gördün mü? Çöpçülerle imar müdürlüğünün işbirliği etmesindeki sebep bu... Onun için, davetiye nümunesinin muhakkak oraya tasdik ettirilmesi lâzım...

— Baş üstüne beyim.

Odacı, imar müdürünün yanına girdi:

— Çöpçülerin davetiye nümunesini getirdim beyim.

— Bana ne getiriyorsun onu?

— Size yolladılar.

— Tabii... Bu belediyede her kafadan bir ses çıkıyor. Kimsenin kimseden haberi yok ki... Bak oğlum, sen bu davetiye nümunesini temizlik işleri müdürüne götüreceksin... Temizlik işleri müdürü, bunun hurufatını, satırlarını, inceledikten sonra, baskı bedelinin tahakkuk emrini çıkarmaları için, hesap işleri müdürlüğüne havale edecek. Hadi git, Faruk beye benden selâm söyle. O, ne yapılacağını bilir.

— Baş tüstüne beyim...

Odacı, Türbe'den bir tramvaya binip, Edirnekapı'daki Temizlik işleri müdürlüğüne gitti. Kapıyı vurup müdürün yanına girdi:

— Beyefendi, çöpçülerin davetiyesini getirdim. Uygun görürseniz bastıracaklar.

— Bana mı getirdin?

— Size yolladılar beyim..

— Oğlum, bu işin benimle alâkası yok ki. Ben yalnız mucibini yazdım. Onay işine, masrafına falan karışmam. Sen bunu daimî encümene götür. Orada Şahap bey var. Onu bul, mucibini çıkartıp nümuneye eklesin. Onaylasın.. Sonra, makama arzederler. Makam uygun görürse, hesap işleri masraf tahakkukunu yapar, bastırır.

— Muamelesi öyle değilmiş beyim. Siz onay koyacakmışsınız.

— Canım, ben ne söylüyorsam sen onu yap. Muamelenin nasıl yürüyeceğini sen mi bilirsin, yoksa ben mi bilirim?

— Helbette siz, daha iyi bilirsiniz.

— Öyleyse, benim dediğim gibi yap.

— Baş üstüne beyim...

Odacı; Edırnekapı'dan tekrar tramvaya binip, Belediye merkez binasına geldi. Daimî encümen odasına girip, Şehap beyi buldu:

— Beyefendi, davetiye nümunesini getirdim. Onay koyacakmışsınız...

— İyi ama, bunun mucibi nerede?..

— Mucibini daha önce, teklif müzekkeresiyle yollamışlar.

— Kime yollamışlar?

— Daimî encümene yollamışlar...

— Kim yollamış?

— Temizlik işleri müdürlüğü...

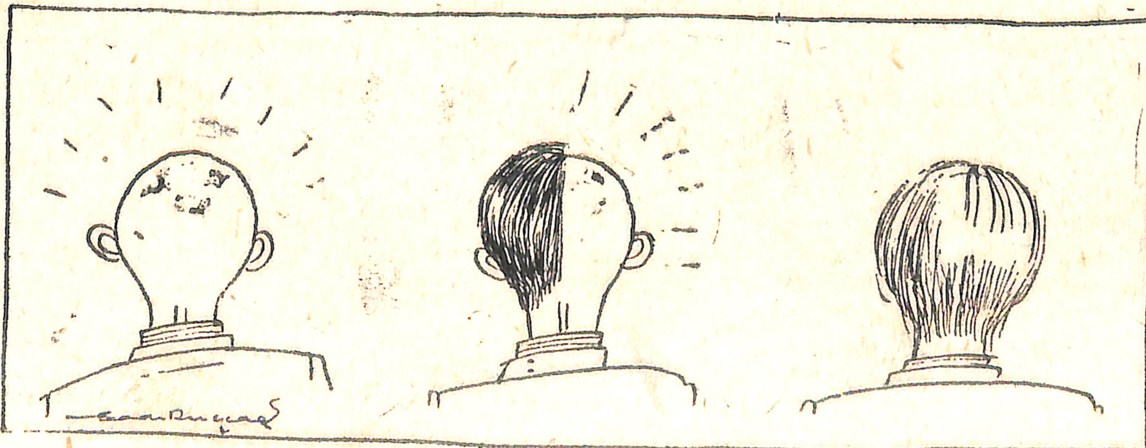
— Pekâlâ... Onun mucibini, şimdi evrak arasından bulur, çıkartırız. Yalnız bu çöpçü davetiyesine girecek lâfları kim hazırladı?

— Orasını bilemiyorum beyim.

— Kim hazırladıysa, git ona söyle, kelimeleri bir parça azaltsın. Bukadar çok lâf istemez. Altı satır lâkırdıya ne lüzum var?

— Beyim, artık bir kere yazılmış. Şimdi onu kim düzeltecek?

— Canım, kim düzeltirse düzeltsin. Altı satır lâf ne demektir, biliyor musun sen?

Münevver.. Yarı münevver.. ?...

— Ne demektir beyim?

— Altı satır demek, altı ok demektir. Senin aklın ermez ama, biz her şeyi inceden inceye hesap ederiz. Dertsiz başımı, durup dururken, ne diye derde sokayım?

— Ne olacak şimdi beyim?

— Ya bundaki lâfları azaltsınlar, ya da matbaacı, bu lâfları beş satıra sığdırsın. Altı satırlı davetiyeye onay koyamam ben.

— Baş üstüne beyim.

Odacı dışarı çıkıp, doğru zat işleri müdürünün yanına girdi:

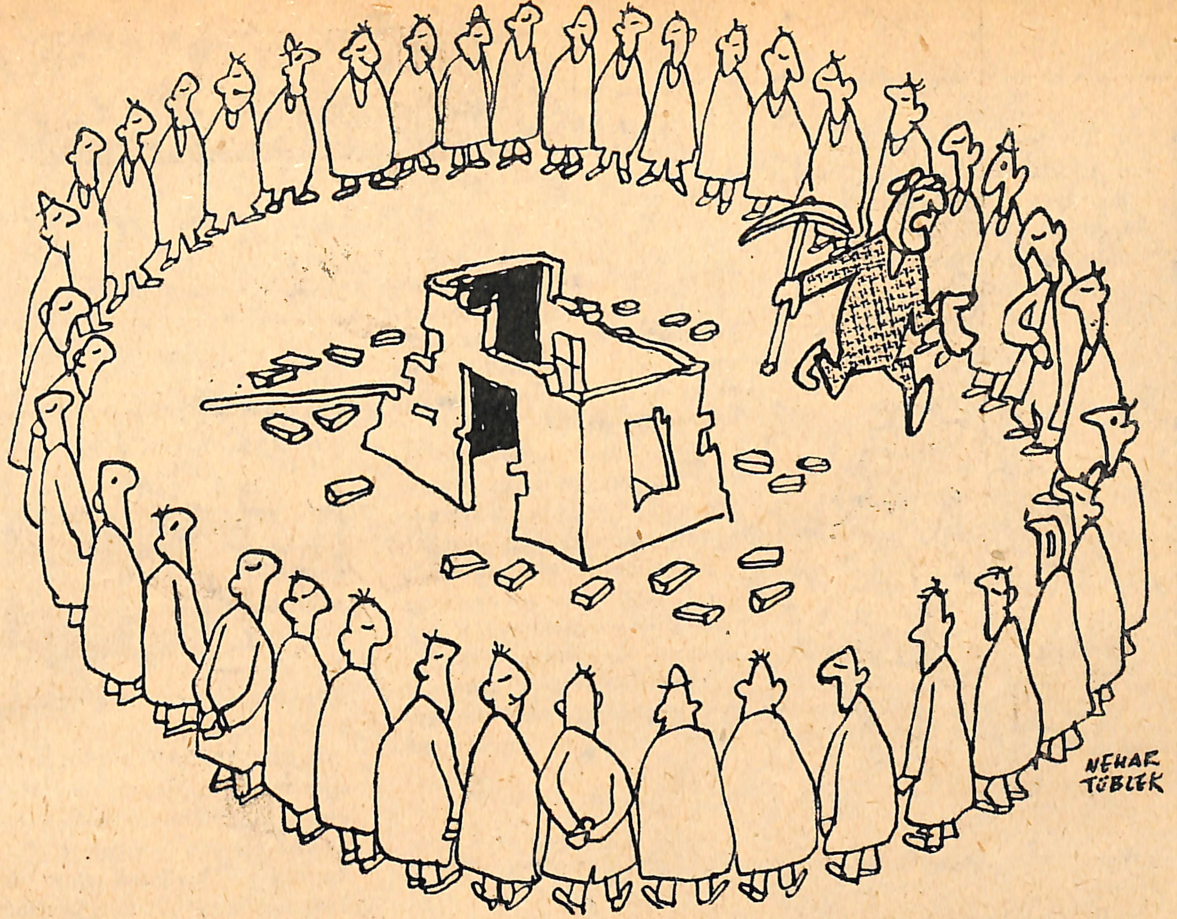
— Beyim, benim hesabım neyse onu görün de, ben bu işten çıkıyorum. Artık çalışamıyacağım.

— Neden çalışamıyacaksın?

— Zor geliyor bana. Ben buraya girmeden önce, dört sene gece nöbetinde çalıştım. İki buçuk sene taş ocağında çalıştım. Üç sene de yeraltında, maden kuyusunda çalıştım. Gene de turp gibiydim. Ama altı aydır bu belediyede odacılık ediyorum, atı ayın içinde ve rem oldum. İyisi mi, hesabımı kesin de, gidip bir verem hastanesine yatayım, böylecene canımı kurtarayım. Size de ömrüm boyunca dua ederim. Artık bu insaniyetliği benden esirgemeyin beyim...

Adnan VELİ

Dilenciler imar işlerinde çalıştırılacak... (Gazeteler)

— Fakire bir sadaka... Fakire bir sadaka!..

Olaylar Alaylar

KESİLEN DİL

GAZETELERDE okuduk: Yeni Delhi'de, pek sevdiği profesörünün mebus seçimini kazanması üzerine, talebeden biri, Tanrıya adadığı dilini kesmiş!

Bunu hem anladık, hem anlamadık. Anladık: Çünkü, politikada dil kesmek hayırlı bir iştir. Bu yola düşenlerin başına ne felâket gelirse dili yüzünden gelir. Atalarımız: «Bülbülün çektiği dili belâsıdır», «Söz gümüş ise sükût altındır» buyurmamışlar mı?.. Hat tâ:

Selâmet-ül insan
Fi hıfz-ül lisan

Demezler mi?..

Anlamadık... Çünkü, bu işte kendi dilinin ne kıymeti, ne ehemmiyeti var? Asıl kesilecek dil, bundan sonra sık sık ötecek ve kim bilir başına ne dertler açacak olan dil, mebus profesörün dili değil midir?

Bizce Üniversiteli genç doğru düşünmüş, yanlış tatbik etmiştir.

ODUN DEPOLARI!

Genç kadın, kendisini göğüsleyen iriyarı herifi tersledi:

— Ulan meşşe, cadde ortasında dolaşmağa korkmuyor musun sen?

— Neden gorhacahmışım bâyân..

— Bir gazete al da oku: Odun depolarını şehir dışına çıkarıyorlar!..

BAKIRKÖYÜNDE LİSE

Bakırköyünde bir lise açılmasına karar verilmiş. Oldu olacak, mektebin müdürlüğüne de bari Dr. Fâhri Celâl'i tayin etseler... Çünkü programdaki o güzelim kitapları okuyanların çoğu, önünde sonunda az çok sapıtacak!

UZUN ETEKLER

Avrupa'dan gelen haberlerden öğreniyoruz: Bu sene erkek ceketlerinin, paltolarının, pardösülerinin etekleri uzuyormuş.

Zavallı dalkavuk kollar, öpmek için bellerini biraz daha bükecek, başlarını biraz daha eğecekler demek!

Geçinmek, sahiden gitgide zorlaşıyor!.

İĞNE ALINACAK

İstanbul belediyesinden:

Karaköy meydanında, İstanbul Balıkpazarında, vilâyet önünde genişletilmesine başlanan yolda ve Taksim Opera binası önünde iğne ile kuyu kazdırılacağından, toptan iğne, çengelli iğne ve dikiş iğnesi satın alınacaktır. İsteklilerin nümunelerle birlikte imar müdürlüğüne müracaatları ilân olunur.

ŞINIR DIŞI

Eski «Bir dakika» yazarı Doğan Nadi, artık haftalık «Yedi dakika» muharriri oldu. Geçen pazar Cumhuriyet'teki fıkracıklarına baktım: Biri, Amerika'da radyo ile idare edilen uçağın kaçışına dair... İkincisi, Fransa'da bir kadının açtığı ince duvar dâvası... Üçüncüsü, Danimarkalı rahiplerin Macar hâdiselerini ayıplayışlarını anlatıyor. Dördüncüsü de, Monako Prensliğinin bütçe açığından bahsetmekte...

Bu Sınır dışı nüktelere bakıp da insanın soracağı geliyor:

— Üstad, memleketimizde gülecek şey hiç yok mu?..

Ama, korkarım ki, üstad, Yeniçerinin bıçağı altında:

— Müslüman yok muuu?..

Diye bağıran Yahudi sarrafa, köşe penceresinden:

— Var ama gelemez!

Diye cevap veren İstanbul efendisi gibi:

«— Var ama, yazamaz!» demesin...

NE ALÂMETİ?

Fiyat yüksekliğine yeni bir isim takıldı: Refah alâmeti!..

Öyle ya, satış çoğalınca mal azalıyor. Mal azalınca da fiyatlar yükseliyor!

Eski devirde fakir köylü, yağını, yumurtasını pazara getirir, ucuz ucuz satardı. Şimdi öyle değil, âfiyetle kendisi yiyor...

Eski devirde, fakir köylü yama üstüne yama vururdu. Şimdi, yerli Mallar Pazarı kumaş yetiştiremiyor...

Eski devirde, fakir köylü et yemezdi, şeker yemezdi, şimdi yiyor.

E, insaf edin be mübarek muhalifler, bu darlığa, bu pahalılığa refah denmez de ne denir?..

Yalnız, bizi düşündüren bir pahalılık daha var: Mezar fiyatları da, hem de Şehir meclisi kararıyle yükselmiş. Acaba bu da öyle, fazla rağbet neticesi bir refah alâmeti mi?..

Akbabacı

İKİ KATLI OTOBÜS!

Bir kaç kadeh atıştırdıktan sonra iki katlı bir otobüse binen iki arkadaştan biri, ikinci kata çıkar, fakat çok geçmeden korku ve heyecan içinde aşağıya iner. Bunu gören arkadaşı:

— Bu telâş ne, bir şey mi oldu?

Diye sorar. Öteki, ikinci katı göstererek şu cevabı verir:

— Aman, yukarıya çıkayım deme. Oranın biletçisi var, fakat şoförü meydanda yok...

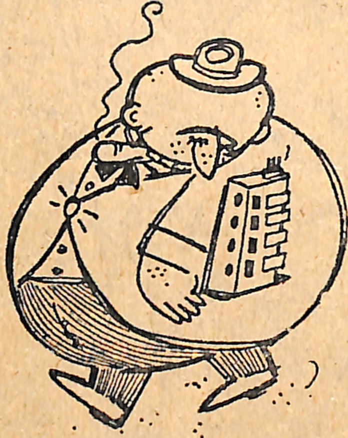

Akbaba Ansiklopedisi

A

APARTMAN — Dil Kurumu üyeleri, bu kelimenin aslı hakkında birbirinden ayrı üç iddia ortaya sürmektedirler.

Birinci iddiaya göre: Apartman «apar» ile «tümen» in bir

leşmesinden doğmuş bir kelimedir.

İkinci iddiaya göre: Apartman «apartmak» kökünden gelmektedir.

Üçüncü iddiaya göre de: Apartmanın aslı, yüksekliğinden ötürü «apartamam» olup söylene söylene sonundaki, «m» harfi yumuşamış «n» olmuştur.

Başka memleketlerde apartmanların yalnız numarası vardır. Fakat biz, bize benzedidiğimiz için, apartmanlarımızı da evlâtlarımız gibi isimlendirmekte, onlara birer şahsiyet vermekteyiz. Bunların arasında şimdiye kadar «Ayten», «Elâ», «Sev beni», «İmren», «Yutgun» gibi isimler taşıyanlar çok görülmüştür. Yakında, «Boş ver», «Ye beni», «İyi Muz» adlarına rastlanacağını da umabiliriz.

Bazı Cadillac ağalarının ise yeni yaptırdıkları apartmanlara isim yerine kendi resimlerini koyacakları söyleniyor.

Bu resimler, fotoğraf olabileceği gibi, tanınmış ressamlarımıza yaptırılacak yağlı boya tablolar da olabilir.

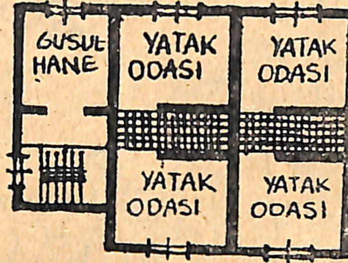
Apartmanların iç taksimatı çeşit çeşit olup, sahibinin mesleğine, meşrebine, zevkine gö-

re değişir. Misal olarak bir plân takdim ediyoruz:

Bu plâna göre, apartman dairesinin dört odası, muhterem yobaz hazretlerinin dört zevcesine mahsus yatak odaları olarak hazırlanmış ve banyo

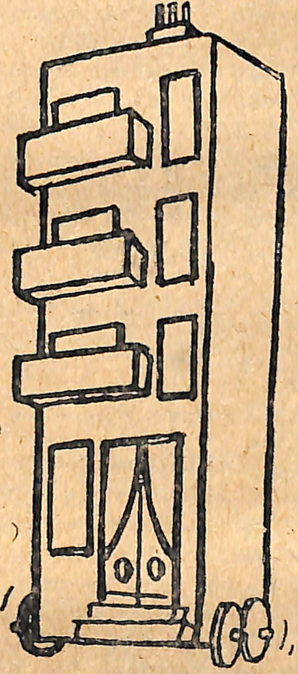
dairesi yerine de bir «güsülhane» yapılmıştır.

Üçüncü modelde gördüğünüz apartman ise, dünya mimarlığında bir inkılâp yapacak ehemmiyettedir. Adına «Menderes tipi» denilecek olan bu apartmanların plânını meşhur mimar mebusumuz Profesör Emin Onat hazırlamıştır. Bu binanın hususiyeti temel yerine dört tekerlek üstüne kurulmuş olmasıdır. Bu sayede, içinde oturacak ailelerin yazlık ve kışlık ihtiyaçları kolayca karşılanacak, meselâ kışın Şişli, Maçka, Ayazpaşa gibi semtlere çekilecek olan bina, yazın, Tarabya, Büyükdere, yahut Florya kıyılarına kolayca yürütülebileceği gibi, Kabataş iskelesinden araba vapurlarile karşı kıyılara, hattâ Adalara da taşınabilecektir.

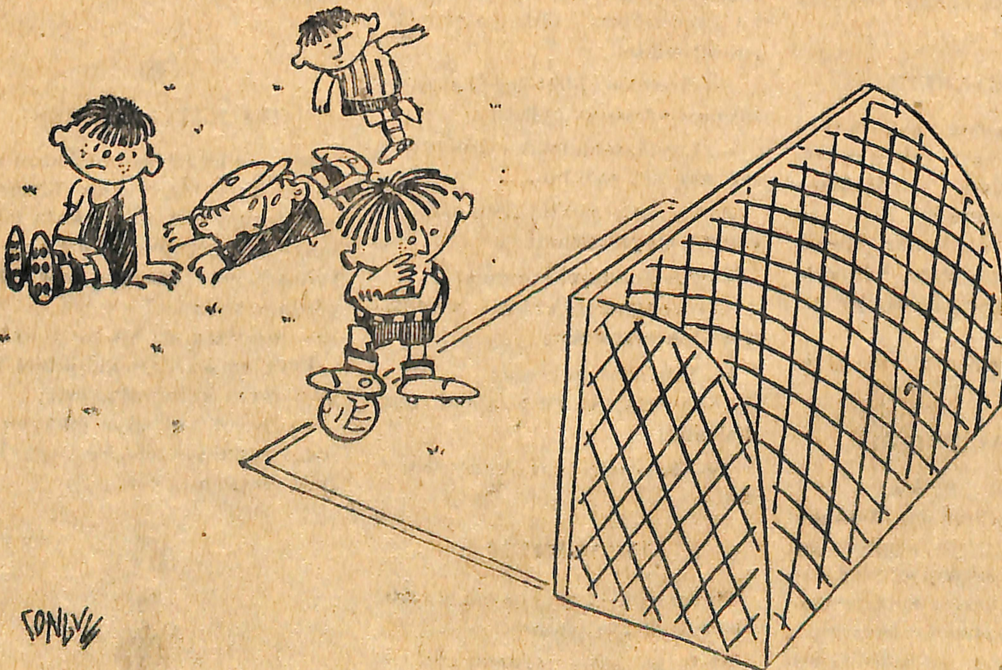
Bu yeni tip apartmanların, bugünkü imar hareketleri karşısında ayrıca faydalı olacağını da söylemeğe hacet görmüyoruz. Zira, bulunduğu arsa istimlâke uğradığı, yola katıldığı takdirde bina yıkılmıyacak ve dört tekerlek üstünde, zahmetsiz ve masrafsız, kolayca başka bir arsaya çekilebilecektir.

O zaman, sayın vali ve belediye reisimiz Ordinaryüs Profesör Dr. Fahrettin Kerim Gökay, aldığı direktife uyarak:

— Apart!..

Der demez, işaret ettiği apartmanlar, hemen bulunduğu yerden başka mahalle apartılıverecektir!

— Acaba ne yapacaktım ?..

HEZARFEN

Fıkrayı bilirsiniz belki, bir adamı, günün birinde, bir viranede, bir domuzla koyun koyuna yakalamışlar. Yakapaça, karakola götürmüşler. Sorgu, sual, adam cürmünü itiraf etmiş. Ama bir sürü de hafifletici sebep göstermiş.

Midesizsin, demişler, domuzun kılları suratına batmadı mı, demişler, ısırır diye korkmadın mı, demişler; kuldan utanmadın, Allahtan korkmadın mı demişler. Herifin bulduğu hafifletici sebepler şunlar:

— Bir kere midesiz değilim. Oruçluydum. Karnımda bir şey yoktu ki midem bulansın. Domuzun kılları yüzüme batamazdı, çünkü domuz uyuzdu. Beni ısıramazdı da, çünkü ölü idi. Kuldan utanmadın mı, diyorsunuz, ortalıkta bir kul yoktu, bütün köy halkı cuma namazındaydı. Allahtan da niçin korkayım, cebimde En'amı şerif vardı!

Ortaköy civarını soyup soğana çeviren, sonra yakayı ele veren hırsız bana bu fıkrayı hatırlattı. Herifcioğlu hem İmam ve Hatip mektebinde okuyor, hem hafız, hem müezzin, Hırsız değil, hazerfen imam mübarek!

Bulunmuş Çocuk

EDİRNEKAPI'dan geliyordum. Vakit akşamdı. Karanlıktı. Birden ayaklarım bir şeye takıldı. Yumuşak bir şeye... Eğildim, baktım bir kundak. Tüylerim ürperdi. Aldım. Çamurlar içerisine, yol kenarına bırakmışlardı. Cebimden ayna çıkarıp nefesine tuttum ama, karanlıkta buğuyu nereden göreyim? Bereket, bir haftalık tahmin ettiğim yavrucak:

— Viyyyaaaakk!

Diye sinyal verdi. Anladım. Canlıydı. Hemen bağırmağa başladım. E, ne de olsa aile reisiyiz. Vaktiyle az çocuk kundaklamadık!

Ben şimdi ne yapayım? diye zerre kadar düşünmedim. Yurttaşlık Bilgisi derslerinden aklımda kalan cümle: ne bulursanız bulun, vatandaşlık vazifesi icabı, doğru karakola teslim etmelisiniz cümlesiydi. Hattâ bir keresinde dopdolu bir cüzdan buldumdu da, enayi gibi götürüp karakola verdimdi. Onlar da sahibini bulamamışlar, evrakını tanzim edip yukarı makamlara teslim etmişler. Galiba işin ucu hazineye kadar dokunduydu..

Meçhul yavruyu bağrıma basınca, doğru en yakın karakola gittim. Neresi olduğunu bile bilmiyorum şimdi. Vakit epey geç olduğu için içeride bir tek polis memuru vardı. Beni görünce:

— Hayır ola, dedi, gecenin bu vaktinde Uğursuz Hayriye seni çocuğunla sokağa mı attı yine?

— Ne münasebet, dedim.

— Ay sen Uğursuz randevucu Hayriye'nin kocası Musibet Mehmet değil misin?

— Hayır efendim, değilim...

— Benzeyiş de bukadar olur yani... Gece vakti seyrana mı çıktın yoksa?

— Hayır. Sadece bunu size getirdim...

Polis memuru birdenbire parladı:

— Arkadaş, dedi, burası Süt Damlası değil... Zatıâliniz tiyatroya gideceksiniz de çocuğunuza biz bakacağız, yani, öyle mi? Burası karakol bayım...

— İyi ya, ben de karakol olduğunu bilerek geldim.

— Vay, bile bile matrak geçiyorsun demek. Memura vazife başında...

— Dur arkadaş, diye sözünü kestim. Okadar acele gitme. Yetişemiyorum. Ben ne memura hakarete geldim, ne tiyatroya filân gideceğim.

— Neye geldin öyleyse?

— Bunu getirdim. Herhalde acıkmıştır.

— Acıktıysa anası olacak sürtüğe teslim et. Bize ne getiriyorsun?

— Anasını tanımıyorum.

— Demek başına sardı belâyı, tüydü sonra...

— Anlaşıldı, sizinle anlaşamıyacağız.

— Neye anlaşamıyalım bayım? Hürriyetçi bile olsan yine anlaşırız...

— Muavin bey yok mu?

— Vak'a mahallinde...

— Ya komiser?

— O da vak'a mahalline gitti...

— Allah, Allah... Bekçi de mi yok?

— O herhalde fırındaki vak'a mahallindedir...

— Sizin karakolun da amma çok vukuatı var, değil mi ama?

— Öyledir. Seni ilgilendirmez.

— Ben, size siz diyorum, siz bana sen diyorsunuz. Teklifsiz olduk hemen...

— Bayım, burası karakol. İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kitleyiz. Demokrat karakolu böyle olur. Zatıâlinize paşa hazretleri mi diyelim?

— Hayır, teşekkür ederim. Rütbem askerdeyken üsteğmendi.

— İyi ya. Paşa olursun inşallah. Ne istiyorsun böyle gece vakti?

— Bu çocuğu alın.

— Alamayız. Anasını tanımıyormuşsun. Bakalım babasının sen olduğu ne malûm?

— Ben değilim zaten.

— Gördün mü ya... Ben bir görüşte anlamıştım. Şimdi şuraya gir de sana bir vatandaş muamelesi yapalım...

— Ne demek o?

— Yani ifadeni alalım. Öyle ya, bayımız gecenin bu saatinde, kucağında bir haftalık bir çocukla karakola şeref veriyorlar. Ey, neymiş? Alın bu çocuğu... Öyle kolay kolay adamdan çocuk alırlar mı?

— Orasını bilmem. Ebe değilim.

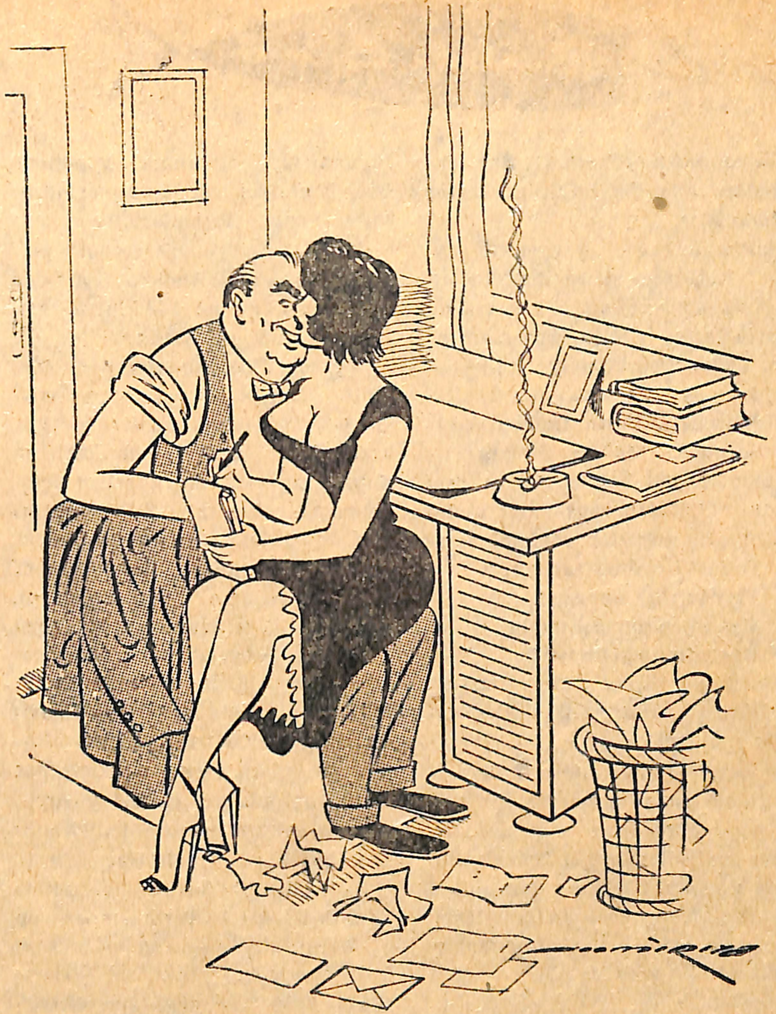
— Bilmezsin elbet. Bir kere bu çocuğun sana ait olmadığını ispat et.

— Şimdi gelirken sokakta buldum.

— Aman ne iyi şey. Şehrin her sokağında kaldırım taşı gibi çocuk dolu sanki. Eğilip eğilip topla. Bunları kime anlatıyorsun paşa?

— Ben gerçeği söylüyorum.

— Hah, işte bunu ispat etmen lâzım. Farzedelim ki, çocuğun sana ait olmadığı sabit oldu. O zaman nerde bulduğunu ispat etmelisin.

— Dün nerede kalmıştık?..
— Dizkapaklarımda efendim!..

— Şuradan yüz adım ileride...

— Ne malûm? Belki çaldın. Belki şantaj yapıp para sızdıracaktın?

— Rica ederim, kiminle konuştuğunuzu unutmayın.

— Vay... Kiminle teşerrüf ediyoruz?

— Görünmeyen Adam'la...

— Ay, güleyim bâri... Şimdi anlaşılıyor. Vakit gecenin on biri. Semt Edirnekapı civarı. Mevkı karakol. Kapıdan bir zat giriyor. Kucağında bir veled. Kendi çocuğu değilmiş. Çalmamış da. Anasını tanımıyor. Babasını bilmiyor. İsmi? Görünmeyen Adam!

— Bunda şaşacak bir şey yok ki...

— Allah için öyle. Başka daha neler yumurtlıyacaksın?

— Yumutlamıyacağım. Kuluçka zamanım değil. Eve gidip tünemek niyetindeyim.

— Haydi güle güle öyleyse. Vazifeleri de rahatsız etme böyle...

— Alın şunu da gideyim.

— Onu buradan almadın ya. Ne diye bırakmak istiyorsun? Al götür, getirdiğin gibi...

— Ama soğuktan ölecek çocuk!

— Öyleyse hastahaneye götür. Yahut devlethaneye... Biz ne kabadayılar görmüşüzdür. Öz evlâtlarını sokakta buldum diye getirip bize yamamak istiyen...

— Yani çocuğu aldığım yere mi bırakayım?

— Ne yaparsan yap...

Besbelli adamcağızın da sinirli bir zamanıydı. Yoksa hiç bir polisin bir vatandaşla bu şekilde konuştuğunu ne görmüş, ne işitmiştim. Umumiyetle gayet nâzik insanlardır. İş sahiplerini okşaya okşaya işlerini görürler.

Benim de kafam kızdı. Çocuğu kucakladığım gibi ters yüzüne geri döndüm. Gittim. Aldığım yere bırakmağa karar verdim. Lâkin daha yere henüz koymuştum ki, birdenbire acı acı düdükler öttü. Ayak sesleri, koşuşmalar. Demir gibi bir el omuzuma yapıştı.

— Kımıldama! Suçüstü yakaladım seni! diye bir ses gürledi.

— Yahu, etmeyin, eylemeyin. Çocuğu aldığım yere bırakıyorum işte...

Dememe meydan vermeden yaka paça beni tekrar karakola sürüklediler. Bu sefer muavin de, komiser de vak'a mahallinden dönmüş olacaklar ki, lâhzada tepemde bittiler.

— Anlat bakalım, çocuğunu neye sokağa terkedip kaçıyordun, vicdansız adam! diye başladılar.

Üst tarafını anlatmıyayım. Hakikati, kanunun pençesine izah ettim, ettim ama, edinciye kadar neler çektiğimi ben bilirim.

O gün bugündür, yurttaşlık bilgisi kitabını nerede görsem, içim ürperir.

— Görünmeyen Adam —

Geçen hafta, yüksek Deniz Ticaret okulunda bir balık günü tertiplenmiştir.

Salon, baştan başa renkli sardalya kutuları, iplere dizilmiş çirozlarla süslenmişti. Duvarlara, Bedri Rahmi Eyüboğlu tarafından, altlarındaki yazıya göre deniz kızı olduğu anlaşılan resimler çizilmişti. Balık fıçıları üstüne oturan misafirlere, açılan pençerelerden bol bol deniz havası ikram edildikten sonra, öğrencilerin hep bir ağızdan söyledikleri:

Hamsi koydum tavaya,
Fiyat çıktı havaya!
Uskumrunun aşkından
Başladım ağlamaya!

Marşı ile törene başlanmıştır. İlk önce söz alan balıkçılık profesörü:

— Bugün millî balıklarımız dünya mücevher piyasasında görülen bir fiyat derecesine yükselmiştir. Deniz mahsullerimizin değerlenmesinde görülen bu başarıdan dolayı hükûmetimize teşekkürler ederiz, demiş ve uzun uzun alkışlandıktan sonra sözlerine şöyle devam etmiştir:

— Dünyanın en güzel ve nadide balıklarını yetiştiren denizlerimizin tükenmez bir hazine olduğuna şüphe etmeyiniz. Ancak, son zamanlarda piyasada bir balık darlığı baş göstermiştir ki, bunun üç ayrı sebebi vardır:

Birincisi, bulanık suda balık avlayanların çoğalması yüzünden balıklarımızın deniz diplerindeki yataklarına çekilmeleridir.

İkincisi, Zonguldak mebusu Hüseyin Balık'ın Demokrat Partiden çekilmesi üzerine balıkların iktidara küsmüş olmasıdır.

Üçüncüsü de, muhalefet sözcülerinin: «Biz iktidara gelince denizlerde balık avını yasak edeceğiz, ondan sonra mal ve can korkusu duymadan tam bir hürriyet içinde yaşıyacaksınız». Diye yaptıkları propagandalara kanarak, kılıçların, kalkanların, toriklerin C. Halk Partisine, barbunyaların, levreklerin, mercanların Hürriyet Partisine, istavritlerin, uskumruların, çurçurların da Cumhuriyetçi Millet Partisine girmiş olmalarıdır. Bu yüzden balıklarımız, oltalara ve ağlara düşmemek için her türlü toplantı ve gösteri yürüyüşünden çekinmekte ve balık buhranı gittikçe artmaktadır.

Balıkçılık profesörünün dikkatle dinlenen bu konuşmasından sonra, karatahta başına gelen ressam Çallı İbrahim, renkli tebeşirlerle çeşitli balık resimleri çizerek davetlilere deniz mahsullerimizi birer birer tanıtmıştır.

Sonra, ortaya konan ateş dolu bir mangalda, bir çiroz pişirilmiş ve savrulan dumanı bütün misafirlere koklatılarak törene nihayet verilmiştir.

Zıpkın Reis

YAZISIZ!..

HER TELDEN

ÇENENİ TUTSAYDIN!

Zengin bir adamı, bir cenazeyi teşhis için çağırmışlardı. Ölen adamın onun babası olduğu sanılıyordu. Zengin adam ölüyü gördükten sonra bir cenaze müteahhidi ile bir saate yakın konuşarak muazzam bir cenaze merasimi kararlaştırdı.

Tam gideceği sırada ölüye son bir defa daha bakmak istedi. Fakat o ne!.. Ölünün çenesi sarkmış ve dişsiz ağzı görünüyordu. O zaman adam:

— Bu benim babam değil, yanılmışım, dedi ve kararlaştırdığı bütün merasimi iptal ederek çıkıp gitti. O gidince, cenaze levazımatçısı ölüye dönüp hiddetle:

— Sersem dedi, biraz daha çeneni tutsaydın, mükellef bir cenaze merasimine konacaktın...

★

AV

İki arkadaş yabani ördek avına gitmişlerdi. Birinin yanında kahve ile öbürünün ise şarapla dolu birer termos vardı. Saatler geçti ve en nihayet gökyüzünde yalnız başına uçan bir yaban ördeği gözüktü.

Termosu kahve ile dolu olan avcı, tüfeğini doğrulttu, ateş etti' Fakat kuş uçmasına devam etti. Bunun üzerine diğeri nişan aldı, ateş etti. Kuş vuruldu ve düştü.

Birinci avcı:

— Bravo, dedi, bir defada vurdun..

Öbürü başını sallıyarak cevap verdi:

— Bunda bir zorluk yok, böyle sürüyle gelirlerse içlerinden birini mutlaka vurursun.

★

HOROZ SESİ

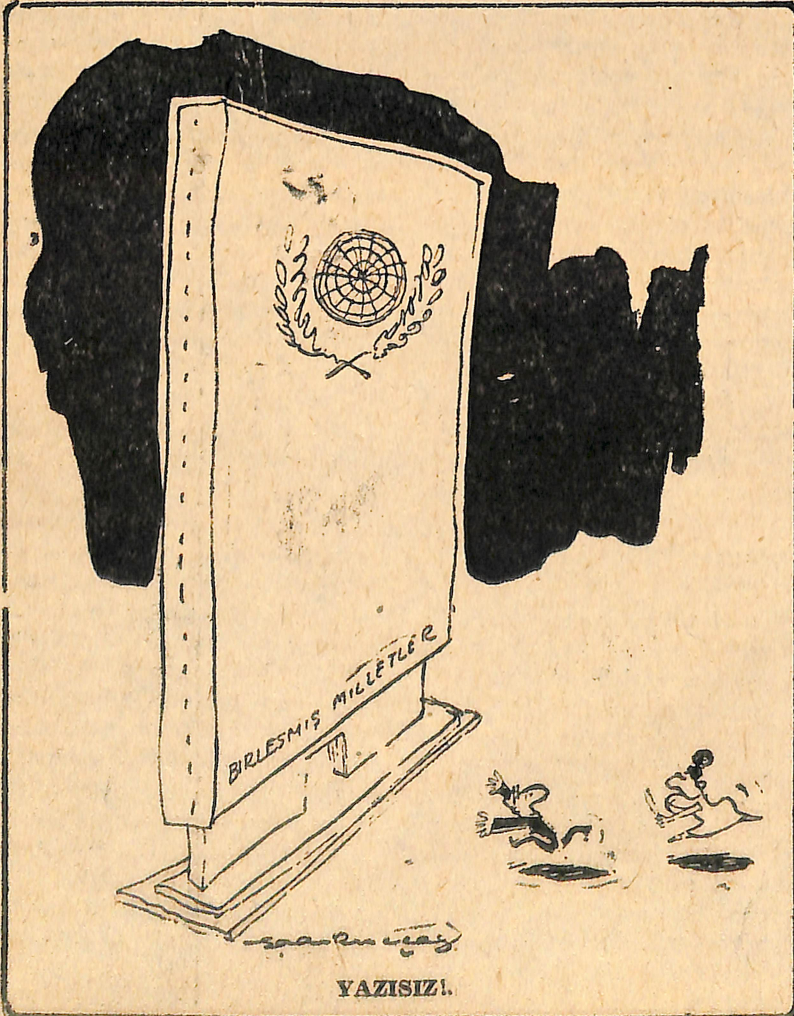
Manhattan'da büyük bir binada, bir yangın çıkmıştı. Herkes en kıymetli eşyasını almış, kaçıyordu. Bu arada kiracılardan bir kadın, acele ile kaçarken, kendi katının üstündeki kiracının elinde, üstü örtülü büyük bir kafes taşıdığını gördü. Dayanamayıp sordu:

—« Bunun içinde ne var?»

— Benim çok sevgili Hint horozum var...

Bu lâfı duyan kadın, birden düşüp bayıldı. Ayılttıkları zaman vaziyeti anlattı:

— Affedersiniz, bayıldım. Zira bir senedir daimi olarak horoz sesleri duyduğum için, bir ruh doktorunun tedavisi altındaydım ve...

YAZISIZ!..

NAZAR Değdi

GEÇEN pazar sabahı pençeremin perdesini açtım. Manzara pek lâtif. Karşımızdaki binaların damları bembeyaz. Karlar kâh iri kelebekler gibi kanat çırparak, kâh...

Özür dilerim, aziz okuyucular, Edebiyat yapmağa kalkıştım.. Hem de bayat edebiyat!

Evet, bayat edebiyat... Bu yenilik çağında böyle lâfların ne işi var? Pahalılık... Pardon... Ucuzluk, ilâç, süt, peynir, et, kahve, yedek parça, benzin, mazot, kâğıt, kalem gibi kelimeler dururken, karların kelebek kanatları gibi çırpınmalarını tasvire yeltenen Cenap Şahabettin artığı lâflar kimin umurunda?

Atalarımız: «Zaman sana uymazsa, uy sen zamana» demişler. Zaman bize uymadığına göre, biz zamana uymak zorundayız.

Uzun sözün kısası, perdeyi açıp pencereden bakınca, kar yağdığını gördüm. İşte bu manzara, köhne hafızamda meşhur «Elhan-ı şita» yı uyandırdı ve edebiyat üzüntüsüne düşürdü beni. Tekrar tekrar özür dilerim...

Radyonun haberler yayını, İstanbul vali ve belediye başkanının bir tebliği ile söze girişti. Gece başlayan ve şiddetini arttıran kar fırtınasına karşı gerekli tedbirler alınmış!

— Oh, oh!..

Pazar olmasına rağmen, bütün belediye müdürleri vazifelerinin başında imişler.

— Oh, oh!..

Belediye temizlik işçileri sokakların temizlenmesi için var kuvvetlerile çalışıyorlarmış.

— Oh, oh!..

Fırınlarda ihtiyacı bol bol karşılayacak miktarda un varmış!

— Oh, oh!..

Vali ve belediye başkanımız, hemşehrilerinin ihtiyaçlarından fazla ekmek alıp darlığa sebebiyet vermemelerini rica ediyormuş!

— Ah, ah!..

Tebliği, ohlar, ahlar çekerek dinlerken şaşaladım, irkildim, rahmetli Sâbire nineyi hatırladım.. Komşumuzdu. Çocukluğumda kurşun dökerdi bana. Biraz gerinsem, iki defacık öhhö desem, hemen demir tavaya kurşun parçalarını koyup mangalın üstüne yerleştirir, tencereye su doldurur, beni yere çöktürüp tepemden aşağı bir çarşaf örterdi. Beynimin üstünde bir cazırtı...

Üzerime çullanan çarşaf kaldırılır, Sabire nine, tencerenin üstüne koyup açık ağızlarının arasından kurşun tavasını boşalttığı dikiş makasını sedire fırlatır, gümüş tel kulaklıklı gözlüğünü düzeltir, suyun içinde çeşitli şekiller alarak donan kurşun parçalarını besmeleler çekerek çıkarır, büyük bir bilgin dikkatile gözden geçirerek ve kaş çatarak söylenirdi:

— Nazar... Çocuğa nazar değmiş. Kör olsun o gözler. Elemtere fiş, kem gözlere şiş!

Rahmetli Sabire ninenin, nazar kurşununun hatırası beni radyo başında düştüğüm gafletten kurtardı.

Evde ekmek yok. Akşam yemeğine ve sabah kahvaltısına ekmek lâzım.

Giyindim, sokağa çıktım. Her taraf vıcık vıcık. Çöpçünün bile kuyruklu yıldız gibi geçtiği bir sokakta kar temizliyecek belediye işçisi aranamaz tabiî.

Tramvay caddesine çıktım. Yıkıntılı imar faaliyetimizin ilk eseri olan çok geniş ve çok işlek bir cadde bu. Fakat bizim sokaktan daha berbat.

Otomobil, otobüs kamyon tekerleklerinin savurdukları çamurlu kar suyu zifoslariyle duş yaparak karşı kaldırıma geçtim.

Kuyruk...

Ben diyeyim üçyüz, siz deyiniz beş yüz. Kadın, erkek, çoluk çocuk... Fırının önünden başlıyan kuyruk çatallaşmış, bir ucu kaldırımın üst başına, bir ucu alt başa doğru uzamış. Ben de eklendim tabiî.

Fırında ekmek yok. Baş tarafta kilerin aldıkları haberler geriye doğru ağızdan ağıza atılarak bize kadar geliyor:

— Ekmek bir saat sonra çıkacakmış.

Bunun münakaşası başlarken yeni bir haber ulaşıyor:

— İki saat daha bekliyecekmişiz.

Öfkeli söylenişler:

— Kar altında sabahtanberi bekliyoruz. Ah bu ekmek kavgası!..

— Yalnız altında değiliz ki, karın hem altındayız, hem üstündeyiz.

— Ekmek aslanın ağzında!

— O senin dediğin, fıkaranın ekmeği!...

— Aç karnına çekilir mi bu? Gaz, şapka kuyruğu değil ki bırakıp savuşayım.

— Sus, Allah benzetmesin. Ben o kuyruklarda saatlerce bekledim de, sıram gelince: «Tükendi, kalmadı» diyerek savdılar!

İstanbula kış mevsiminde üç parmak kar yağdı ve İstanbul halkı kutup yolcularına döndü.

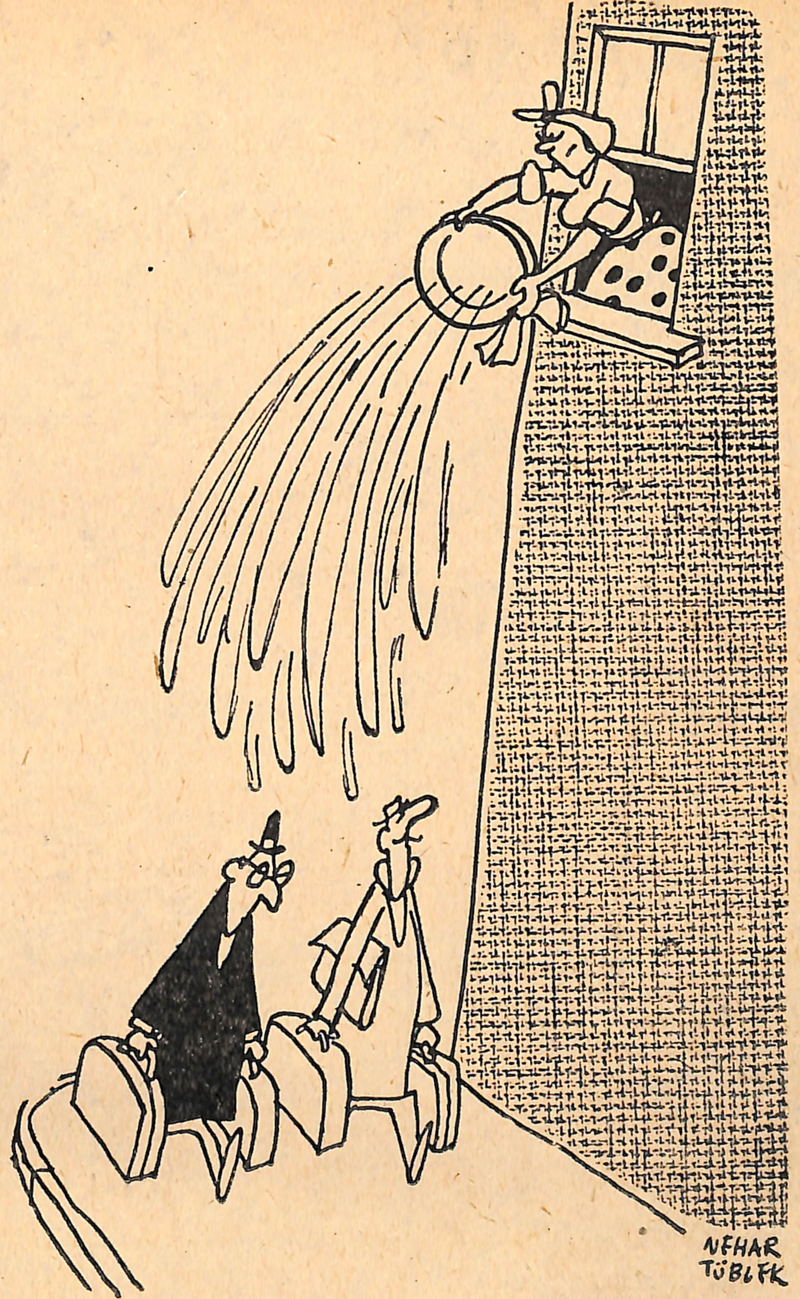
Kimsenin kabahatı yok bunda. Vali ve belediye başkanımız radyoda söyledi ya, belediye her türlü tedbiri almış. Fırınlarda bol bol un varmış.

Fakat ekmek yok... Eh, ne yapalım? Demek ki, nazar değdi bu şehre!

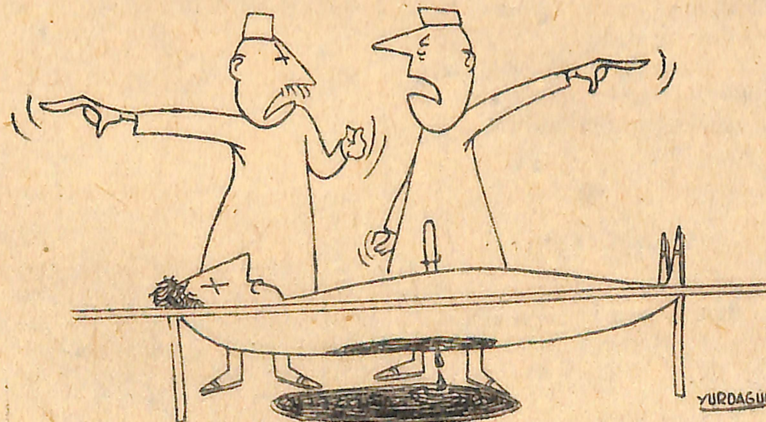
Rahmetli Sâbire ninecik sağ olsaydı da, şu İstanbul'un başından da bir kurşun dökseydi!

Cemal Refik

Suni yağmur usullerini öğrenmek için, Amerika'ya mühendis gönderiliyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

★

PAZARLIK

Napoli'deydiler. Alışverişe çıkmışlardı. Daha önce buraya gelmiş olan Rıza, arkadaşına:

— Aman, dedi, ne alırsan al, pazarlık et...

— İtalyanca bilmem ki...

— Zararı yok. Olmaz diye başını salla hiç değilse..

— Neden ama?

— Çünkü pazarlık etmezsen turist olduğunu anlar, kazıklarlar!

HAFTANIN ŞAKALARI

MÜDAFAA

Hâkim hırsıza bir diyeceği olup olmadığını dordu. Hırsız:

— Kabul etmem bu tanığın dediklerini, diye itiraz etti. Beni görmüşmüş... Bu da lâf mı?.. O, bir kişi beni görmüş, ben görmeyen yüz şahit göstereyim!

KİM İÇİN?

İki ihtiyar hamfendi, mağazaya girdiler. Satış memurlarından birine:

— Genç kız eşyası satan daire ne tarafta? diye sordular. Nâzik memur:

— Birinci kat... dedi. Sonra sordu:

— Kendiniz için mi soruyorsunuz efendim?

ANLAYIŞ

Delikanlı, kızı otemobiline almış, Mecidiköyünden ileri sürüyordu. Birdenbire kız, onun kolunu tuttu:

— Bak şekerim, dedi, etraf ne güzel. Şayet motorda ârıza yapmağa niyetin varsa tam yeri işte..

KOLAYI

İki genç kadın konuşuyorlardı. Biri:

— Nasıl oldu da o yüzüğü kocana aldırdın? diye sordu.

— Şöyle, sırtını okşayıverdim; dedi öteki.

— Demek okadar uysal...

— Yo, ama sırtında kan çıbanı var da...

HAYIRLI KADIN

Adam saate baktı: dokuza yirmi vardı. Ateş gibi giyindi, kahvaltı bile etmeden, işine yetişebilmek için sokağa fırladı. Nefes nefese yokuşun ortasına geldiği sırada sevgili karısının sesini duydu; avaz avaz bağırıyordu:

— Acele etme Macit... Bugün nasıl olsa pazar, daire kapalıdır!

NERESİYMİŞ?

Sabahtanberi yoldaydılar. Nihayet tarlasında çalışan bir köylü gördüler:

— Oğlum, dedi biri, Solhan Kazasına nekadar var?

Delikanlı küreğini bıraktı. Elini beline dayadı:

— Gidin, gidin, gidin, diye izahat verdi. Solhan yazılı bir levha görürsünüz, işte orası...

ÜZÜLME!..

Koca, karısına çıkıştı:

— Sen çıldırdın mı, köpeğin saçlarını benim tarağımla taramışsın!

Kadın, sükûnetle cevap verdi:

— Üzülme şekerim, tarağı yıkamıştım!..

SARHOŞLUK

Murtaza, sabahleyin bir de uyandı ki, yatağında koskoca, dallı budaklı, yapraklı bir ağaç. Kendi kendine söylendi:

— Herhalde dün akşam fazlaca içmiş olacağım! Ama apartımanda benden başka kimse yok muydu acaba?

İLK TESİR

Venedik'te gondolla geziyorlardı. Kadın, daha ilk defa geliyordu bu şehre. Kocası sordu:

— Nasıl buldun Venedik'i şekerim?

— Vallahi, dedi karısı, biraz rutubetli geldi bana!

YENİDEN ESKİ MUHAB

Gece kulübünün müziği o kadar kötü idi ki, garson bir tepsi dolusu tabağı düşürüp kırdığı zaman altı çift dansetmek üzere piste fırladılar.

★

Bir kadının hayatındaki en uzun on yıl 29 ve 30 arasıdır.

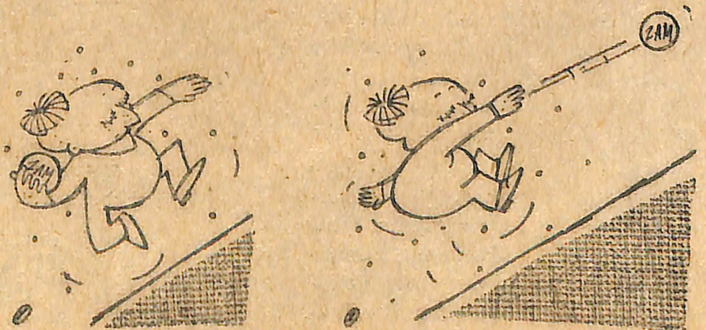
★

Bir kadının gözleri güzel olabilir. Fakat bakışları sakatsa ondan uzaklaşmak gerekir.

★

Ne gariptir ki hâkim suçlu ile dâvacının pekâlâ bildikleri şeyleri keşifle uğraşmak mecburiyetindedir.

BÜ
LA

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ

BRAVO

New York'ta verilen bir ziyafette Fransız elçiliği memurlarından biri de hazır bulunuyordu.

Bu ziyafet yaşlı bir çift şerefine veriliyordu ve kendilerine bir çift gümüş madalya takılacaktı.

Vaziyeti anlamıyan Fransız, yanındakine sordu:

— Madalyalar niçin verildi?

— Bu çift tam 25 sene, hiç ayrılmadan beraber yaşadılar da...

— Ne?.. yirmi beş sene sonra adam kadınla evlendi ha, bravo...

●

NEREDE KAYBEDER?

Muhasebe servisine alınacak şirin sarışına giriş imtihanında şöyle bir sual soruldu:

«Bir adam 12 dalar 25 sente aldığı bir eşyayı, 9 dolar 75 sente satarsa kâr mı eder, zarar mı?

Uzun uzun düşünen namzet, en nihayet şöyle cevap verdi:

«Dolarlarda kaybeder, fakat sentlerde kazanır.»

(Amerikan)

●

NE YAPARSIN!

Doktor endişeli bir yüzle yatak odasından çıktı ve dışarıda bekleyen kadına:

— Kocanızın görünüşünü pek beğenmiyorum, dedi.

Kadın cevap verdi:

— Ben de beğenmiyorum doktor bey, ama ne yaparsın, çocuklara karşı çok iyi davranır...

(Fransız)

●

KAÇIRILMAZ FIRSAT

Antikacı:

— Hanımefendi dedi, bu çömlek tam 2000 seneliktir, kaçırmayın.

Kadın güldü:

— Öyle sersem gibi konuşmasanıza, daha henüz 1957 yılındayız.

(Amerikan)

●

NE CESARET!

İki gemici, bir dişçinin muayenehanesine geldiler. Bir tanesi:

— Diş çektirmek istiyorum, dedi, yalnız işim çok acele. Anestezi istemiyorum.

Dişçi:

— Bravo, dedi, doğrusu çok cesursunuz. Gösterin bakayım hangi diş bu?

O zaman gemici hiç sesini çıkarmadan bir kenarda bekliyen arkadaşına dönerek:

— Haydi, Henri, dedi, göster şu ağrıyan dişini bakalım.

(İngiliz)

83 YAŞINDAKİ BAKİRE

Miss New York seçiminde komiteye gelen mektup ve resimler arasında bir de 83 yaşındaki bir kızın mektubu vardı.

Uzun uzun kendini anlatan ve üstün vasıflarını sıralıyan namzet mektubunu şöyle bitiriyordu:

«83 senedenberi Miss olmak dolayısiyle tecrübe bakımından da bütün diğerlerine faik sayılırım.

New York'ta bukadar uzun zaman bakire olarak kalabilmiş kimse var mıdır?

(Amerikan)

●

KIZIN DUASI

Ondört aydanberi deniz üzerinde bulunan bir denizci karısından bir mektup aldı. Kadın bu mektupta dört yaşlarında olan kızlarının her gece yatarken şöyle dua ettiğini yazıyordu:

«Allahım, sen bana küçücük bir erkek kardeş ver de eve döndüğü zaman babamı şaşırtalım.»

(İngiliz)

...LERİ TECDİT EDELİM ..

...ÜK

...AR

Dalkavukluk hem davul gibi kaba, hem keman gibi ince bir san'attır.

★

Kurnazlık, zekânın gayri meşru çocuğudur.

★

Dâva insana para, vakit ve dost kaybettiren bir vasıtadır.

★

Şairlerin güzeli ararken buldukları hakikatler, filozofların hakikati ararken bulduklarından daha çoktur.

★

Kadınların saklıyacağı sırlar bilmediklerîdir.

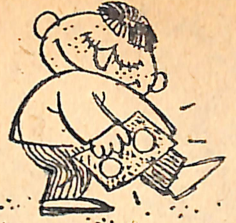

...ZIZ!..

NEHAR TÜBLEK

Elli Lira

YAZISIZ!..

İKİ yanı ağaçlı bir yolda, gökyüzünün maviliğini seyrede seyrede yürüyordum; her yandan mutluluk taşıyordu. Birden, Filippo karşıma çıktı, koluma girdi:

— Giovannino, dedi kimim ben, biliyor musun?

— Bilmez olur muyum, dedim, sen Filippo'sun.

Boğuk bir sesle:

— Hayır, dedi; ben, kendini asmak için ip arıyan bir adamım.

Bizim tavan arasında bir kangal ip görmüştüm, içimden geldi, vermeyi teklif ettim. Fakat alay ettiğimi sandı, ip yerine benden elli lira istedi.

Tanrı şahidimdir, o gün cebimde topu topu elli lira vardı, bu parayla da bir kaç gün geçinmek zorundaydım. Buna karşılık, ip bir işime yaramıyordu. Şu halde, teklifim son derece mantıklıydı. Fakat, aksilik bu ya, istediği ip değil, bizim ellilikti.

Filippo'ya bir hafta sonra rastladım; hayata tekrar bağlanmıştı. Teşekkür ederken gözleri yaşarıyordu.

«Beni yüzde yüz bir ölümden kurtardın; bu iyiliğini unutamam. Elli liranı da cebinde bil; ya yarın, ya da öbür gün veririm.»

Birkaç gün sonra, Filippo'yu sinemada gördüm.

«Elli liranı vereceğim, bir kaç gün daha sabret» dedi.

Yarım ağızla acele etmemesini, daha bekliyebileceğimi söyledim.

Bir ay sonra trende karşılaştık. Bir müddet umumî, fakat gerçekten ilgi çekici şeylerden bahsetti, sonra:

«Giovannino, dedi, şu elli lira meselesi var ya, bu yüzden benim hakkımda kötü şeyler düşünmeni istemem. Emin ol, borcumu unutmuş değilim. Zaman zaman hatırlıyorum da, kafamı duvarlara vurup parçalıyasım geliyor.»

Zavallı oğlan umutsuzluk içindeydi; elimden geldiği kadar yatıştırmaya çalıştım, benim için üzülmemesini, sakin olmasını, sabırsızlanmamasını söyledim. Hayatta, sabırla bekliyenler başarıya ulaşır, dedim.

Sinirli bir sesle:

«Sabır, sabır! diye söylendi. Sabret demek kolay gelir sana. Maşallah beyimizin işleri tıkırında, paran bol, sıkıntın yok, bu durumda ben olsam, ben de sabretmeyi bilirdim. Fakat şimdi elimden ne gelir, sen söyle? Elli liracığı bir araya getirip sana borcumu ödiyemedikten sonra, benim için hayatın ne mânası olabilir? Bu kadar bencil olma, dostum, biraz da başkalarının halini anlamağa çalış.»

Yazan:
Giovanni Guareschi

Çeviren:
Adnan BENK

Özür diledim, kalbini kırdımsa, istemiyerek kırdığımı anlattım.

Yatıştı:

«Dostluğuna güvenebileceğimi bilirim» dedi.

Üç ay geçti, bir gün, bir dükkânın önünde durmuş, camekânı seyrederken, biri sert sert omuzuma vurdu; hayretle döndüm.

Filippo karşımda durmuş, bana yan yan bakıyordu. Aksi bir sesle:

«Giovannino, dedi, bu numaralar bana sökmez: Elli liranı veremiyeceğim. (Ulumağa başladı). Veremiyeceğim diyorum sana. Verebilecek durumda olsaydım, senin istemeni beklemezdim.»

Sâkin olmasını söyledim, bu elli lirayı zaten gözden çıkardığımı anlattım.

«Ya? Demek bu paraya kaybolmuş gözüyle bakıyorsun? Hata ediyorsun? Hata ediyorsun, Giovannino. Ben namuslu bir adamım, çok şükür, her zaman alnım açıktır.»

Etrafımıza kalabalık toplanıyordu, kıpkırmızı kesildiğimi anladım.

«Giovannino, sana söylüyorum, elâlemin namusuyla oynamaya hakkın yok senin.»

Halk, elâlemin namusuyla oynıyan Giovannino'yu tiksintiyle süzüyor, Filippo da meydan okuyordu; başımı önüme eğdim, uzaklaştım.

Artık Filippo'dan bucak bucak kaçıyordum; görür görmez ya bir yan sokağa sapıyordum, ya da bir kahveye gizleniyordum. Fakat, ara sıra, istemiyerek karşılaşıyorduk, ya da önce o beni görüyordu. O zaman duruyor, korkunç bir surat takınıyor ve ulumağa başlıyordu:

«Evet, evet, anladık, elli lira değil mi? Hatırlatmana lüzum yok, zaten aklımda.»

Zamanla Filippo yatıştı. İki yıl sonra, beni görünce, pis pis gülmekle kaldı. Dört yıl sonra, sokaklarda tekrar rahat rahat dolaşmağa başladım: Filippo gülümseyip geçiyordu.

Beş yıl sonra, gülümsemesi de kalmadı. Ertesi yıl, ocak ayında, beni tekrar selâmlamağa, işaretler yapmağa başladı.

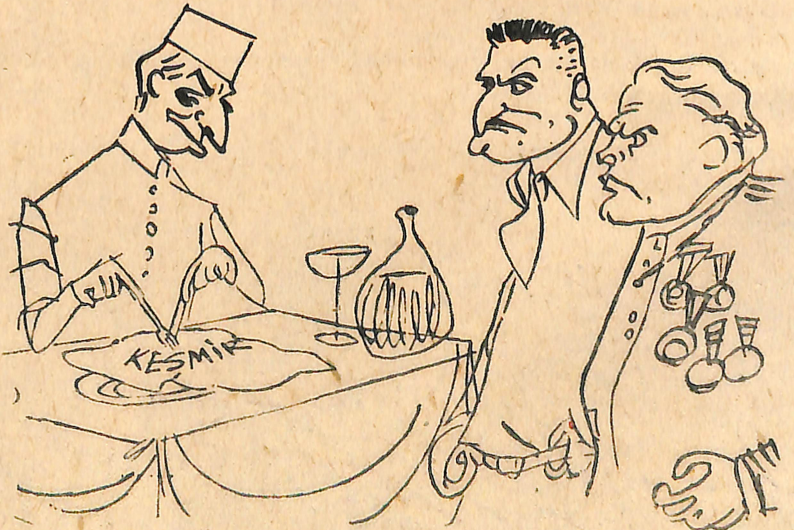
Aynı yılın haziran ayında, sinemada buluştuk, artistlerden bahsettik. Ağustosta, kahvede yanıma geldi, oğlumu sordu. Kasımda tekrar görüşmeğe, çene çalmağa başladık.

Bugüne kadar münasebetlerimiz böyle devam etti. Bugün, Filippo'nun oğlu elinde bir mektup bana geldi. Mektubu okudum:

«Azizim Ciovannino, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim; gerçi senin gibi eski bir dosttan böyle bir şey istenmez ama, çok sıkışık bir durumdayım, başka çıkar yol göremiyorum. Hatırlarsın, 1935 de ya haziran, ya da temmuz ayında, Ihlâmur sokağında karşılaştığımız zaman, benden elli lira borç istemiştin. Bu parayı iade edersen çok makbule geçer.

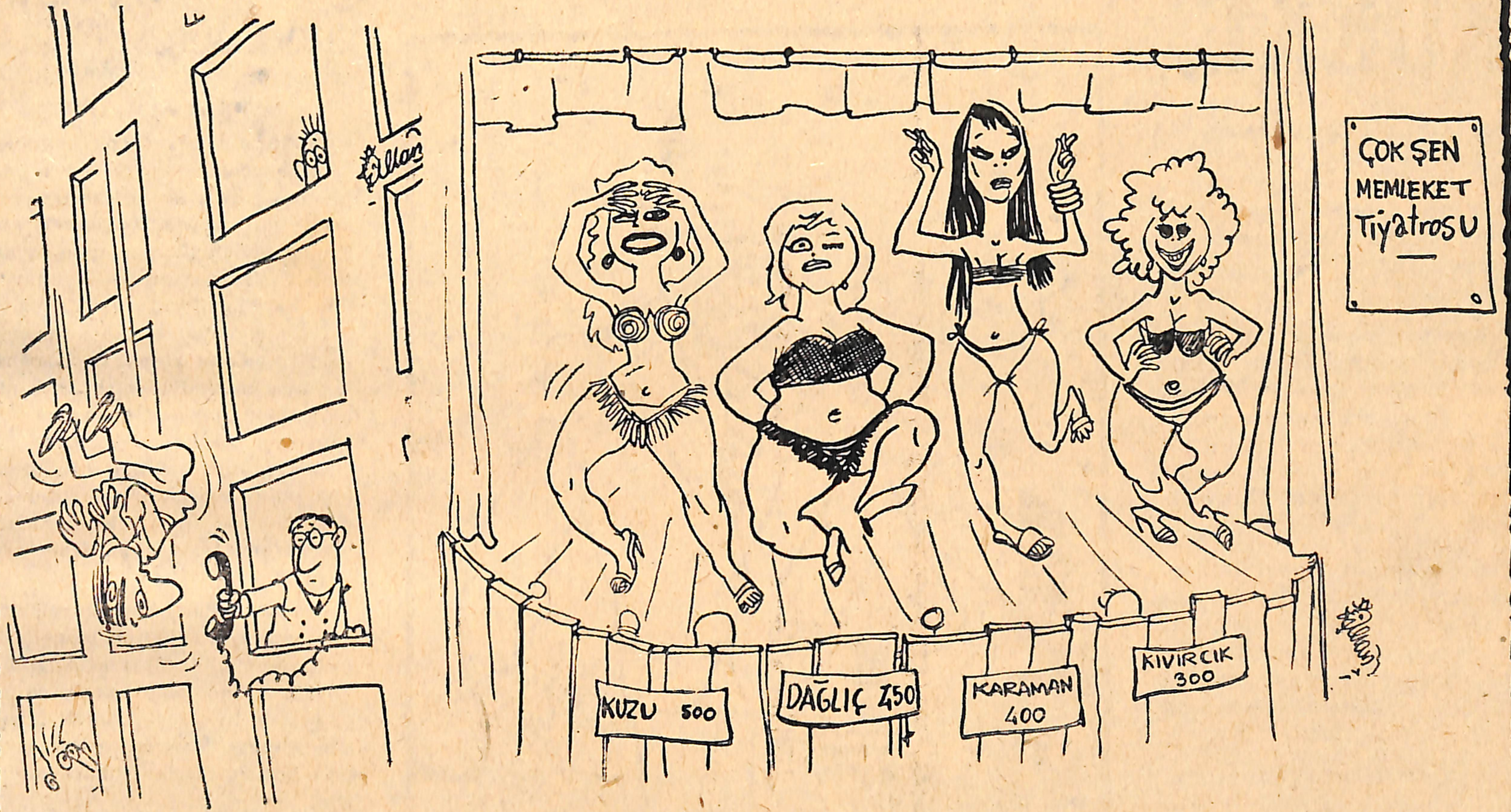
Arkadaşın Filippo.»

Beyaz bir zarf çıkardım, içine bir ellilik koydum, Filippo'nun oğluna verdim: «Babanı tarafımdan öp, dedim, unutkanlığımı bağışlasın.»

— Gandi'nin halefiymiş, lâf... Gandi perhiz yapardı, bu ise bizden fazla yiyor!..
— İtalyan —

ALTAN ERBULAK

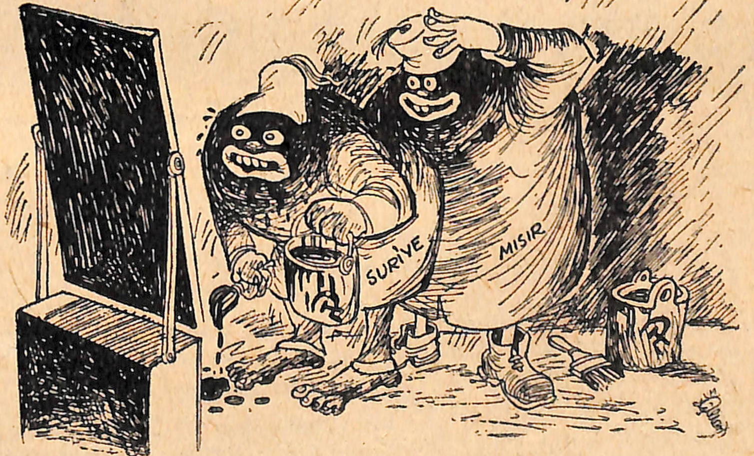

— Seni istiyorlar...

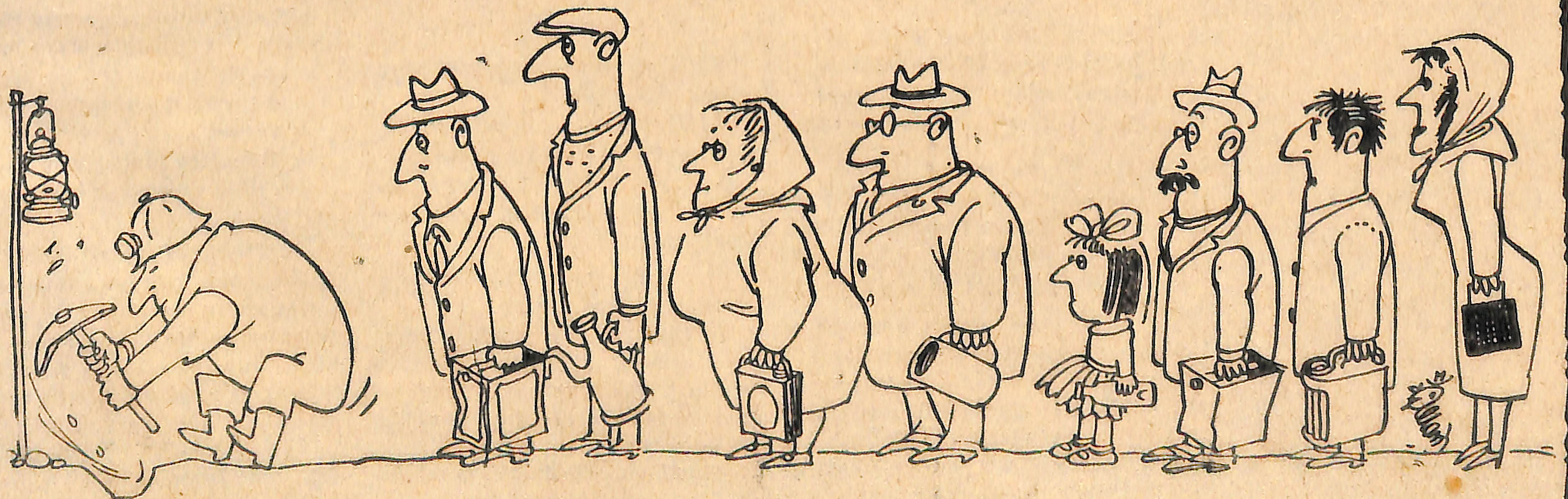
YAZILI!..

YAZISIZ!..

«YÜZ KARASI»..

YAZISIZ!..

Eski Türk Mizahı

KÜRK!..

DOĞRUSUNU isterseniz, oldukça tutumluyumdur. Lokantanın orta hallisinde yer, tramvayın ikincisinde seyahat ederim. İçtiğim sigaranın nevine gelince... Hayır, vazgeçtim, söylemiyeceğim!

Herkeste bir merak vardır: Kiminde at, kiminde avrat!.. Bendenizde de kitap merakı... Ancak, kitabı kitapçı dükkânından almayı pek sevmem. Beklerim: Nasıl olsa günün birinde kaldırıma düşecek değil mi? Oradan ucuz ucuz toplar, kütüphanemi süslerim...

Geçenlerde kulağıma ilişti: Sandalbedesteninde kıymetli kitaplar satılacakmış diye... Gittim. Gittim ama, geç kalmışım: Ben ille ikinci mevki tramvay gelsin de bineyim diye beklerken, açıkgözün biri hepsini kapatmış!

Hava soğuk, mezad yeri kalabalığın nefesinden ılınmış, oldukça da eğlenceli... Düşündüm: Para verip sinemaya gitmektense, burada bedavadan eğlenir, akşamı ederim diye...

Önce bir konsol satıldı, külüstür bir şey... Sonra bir karyola... Arkadan bir kürk... Baktım: Pırıl pırıl, altın gibi tüyleri var. Üstü de vişne çürüğü gezi...

Müzayede seksen liradan başladı. Ağır ağır yükseliyor:

— Seksen bir...
— Seksen iki...

Nihayet, yüz lirada dama dedi... Yanımda traşı uzamış bir Ermeni oturuyordu. İhtiyar başını iki yana sallıyarak elini dizine vurdu:

— Hey gidi müflis dünya hey... Zo bin liralık halis sansar yüz liradan yukarı çıkmoor... Bu ne iştir ahbar!

Ben, merakla yüzüne baktım:

— Ne söylüyorsunuz?.. Bu bin liralık mal ha?..

— Helbet ya... Ama, gelgelelim kimsede metalik yok... Meraklısı kalmamış... Erbap eline düşse, dokuz yüz doksan dokuza vermez!

Birden, bütün irademi kaybettim. Ağzımdan, ihtiyarsız bir söz çıktı:

— Yüz bir!..

Tellâl, tekrar heyecana geldi:
— Yüz bir lira... Yüz bir lira... Haydi veriyorum. Var mı talibi?..

Aman Yarabbi, yüreğim nasıl çarpıyor, nasıl soluyordum görseniz...

Gözlerim, herkesin yüzüne ayrı ayrı yalvararak bakıyor, bir can kurtaran arıyordu...

Hayır... Hattâ mezat yerini saran kalabalık bile yavaş yavaş dağılmıya başlamıştı...

Tellâl, son bir gayretle bağırdı:
— Satıyorum... Satıyorum yüz bir liraya... Var mı isteklisi?..
— Satıyorum... Saaaat... tıım!..

★

Ertesi günü, beni kürkle gören mahalleli arasında bir dedikodudur başlamıştı: Piyango çıkmış... Define bulmuş... Mirasa konmuş.

Öğleyin kahvede, partimizin ileri gelenlerinden bir zat, Kızılay ianesine zenginlerimizin lâyıkiyle iştirak etmediğinden, mânalı mânalı yüzüme bakarak şikâyet etti..

Gece, yatsı namazından çıkarken imam yolumu kesti: Mahallede fakir bir çocuk varmış, mektep kitaplarını alıvermemi rica etti...

Evde, komşulardan kimsesiz bir kızın çeyizi için yardım istemeğe gelen bir heyetle karşılaştım...

Herkes gittikten sonra bizim hatun tutturdu:

— Astragan manto isterim! diye...

Çaresiz, ertesi sabah, bizim kürkü bir bohçaya sardırıp kürkçüleri boyladım... Sağlı sollu etrafıma bakınarak yürürken, bir de ne göreyim: Dünkü kır bıyıklı Ermeni bir kürkçü dükkânının kapısında durmuyor mu? Herif beni tanımadı bile... Girdim içeriye, açtım bohçayı:

— Ne verirsiniz şu kürke?..

Şöyle bir yan gözle baktıktan sonra omuz silkti:

— Para etmez... Boyamadır!

Hiddetle yakasına yapıştım:

— Boyama mı?.. Dün bana: Su içinde bin liralık mal diyen sen değil miydin?

Hiç telâş etmedi, hiç kızmadı, omuzlarını kaldırarak:

— Olabilir, dedi, yanılmışım!

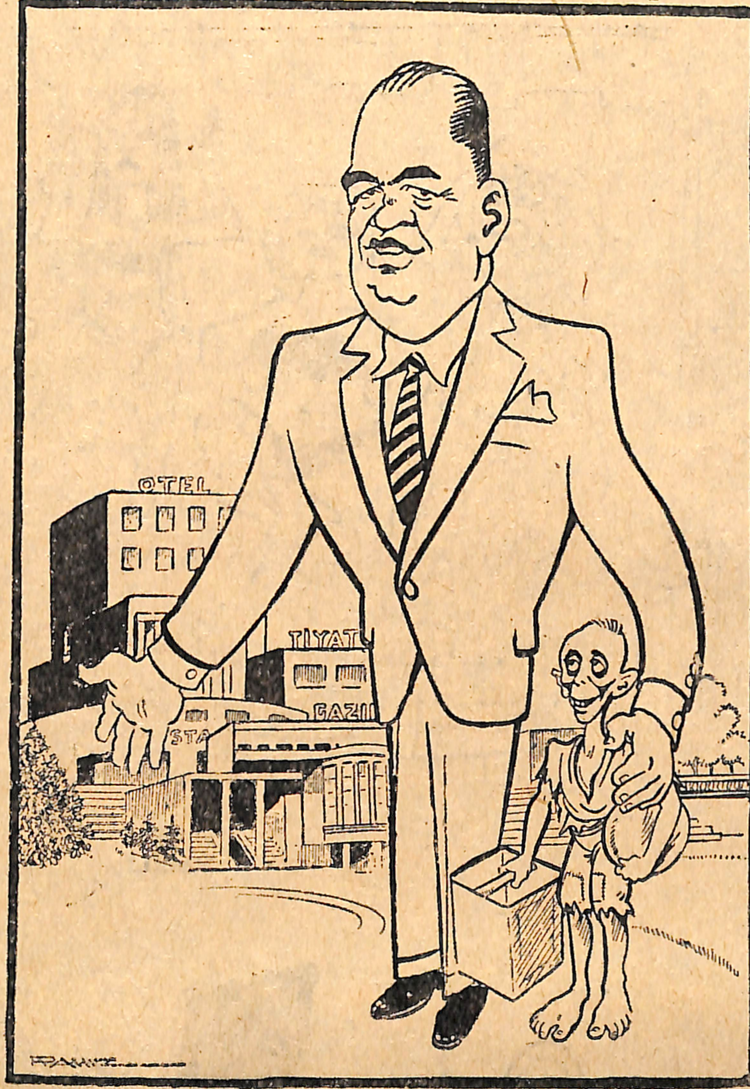
O zaman, aklıma son bir çare geldi: Tersini yüzüne çevirtip bizim hatuna manto yaptırmak!

Ve yaptırdım...

Şimdi, mahallenin bütün evli erkekleri bana dargın, selâm vermiyorlar...

ÇİMDİK

Bakımlı ve Bakımsız İstanbul..

İstanbul valisi — Sayın okuyucular, bu güzel şehir bu muhterem halkındır!..

BAKKALDAN AL!..

Bektaşinin karnı çok acıkmış, bakmış cebinde topu topu o zamanın parası ile beş kuruş var, başka parası yok. Düşünmüş taşınmış, bunun yüz parası ile beyaz peynir, yüz parası ile de ekmek alır, karnımı doyururum demiş.

İlk rastgeldiği bakkala girerek peyniri istemiş, parayı da tezgâha koymuş. Bakkal peyniri tartıp parayı aldıktan sonra tutturmuş illâ ki parayı noksan verdin diye.

Bektaşi tam verdim diye ısrar etmişse de, bakkalı inandıramamış. Mecbur olmuş cebinde kalan yüz paranın bir kısmını daha vermiye.

Oradan çıkmış, bakmış cebinde altmış para var. Gelmiş fırına, ekmek istemiş, tezgâhtarın dalgınlığından istifade edip noksan parayı vermiş ve ekmeği alarak fırından çıkmış. Dışarıya çıkar çıkmaz hemen ellerini yukarı kaldırıp:

— Ey Allahım, sen adaletime şahitsin ya. Şimdi bakkalın benden aldığı fazla parayı fırıncıya ver, demiş.

NESİMİ ÜLKÜ
Murgul Bakır İşletmesi Santrallar

HANGİS İFENA

Bektaşinin biri, kafayı adamakıllı çekmiş, çarşıda dolaşıyor, yıkıla yıkıla gidiyormuş. Onun bu halini gören biri:

— Hazret, demiş, adım atacak halin yok, anladın ya, içki içmek ne fena şey.

Baba erenler itiraz etmiş:

— Hayır be imanım, içki içmek değil, mübareği içtikten sonra yürümek fena!

BAŞKASI ÖPSÜN

Bir Bektaşi, biri çok güzel, öbürü çirkin iki kıza rastlar. İlk önce güzeline sorar:

—Senin adın ne?

— Hatice.

— Yaaa, Hatice anamızın ismi! Diyerek kızı yanaklarından öper. Sonra ötekine sorar:

— Ya senin adın ne?

— Fatma.

— Ümmeti Muhammet yalnız ben değilim ya, seni de başkası öpsün!

SEN SARHOŞ OLDUN

Baba erenler bahçeye çilingir sofrasını kurar. Demlenmeye başlar. Biraz sonra bir fırtına kopar. Ne masa kalır, ne rakı, ne de meze.

Bektaşi derin bir üzüntü içinde, söylenir:

— Aşkolsun be rüzgâr, ben içtim, sen sarhoş oldun!

CENGİZ TURAN
Demir Çelik Lisesi IV. B No. 312
KARABÜK

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem
Talu

— 3 —

Garson, biraz sonra, Maryüs'ün önüne, büyük bir kayık tabağın içinde kocaman bir istakoz getirdi. Ben, ömrümde bukadar irisini görmemiştim. Hayvanın her bir kıskacı benim elim kadar vardı. Meşhedi, buna göz ucu ile bakıp sordu:

— Mu nedi?

Sualin cevabını doğrudan doğruya vermektense, Maryüs'e havale ettim. O da, hiç bozmadan:

— Teke! dedi.

Dostuma teke'nin ne olduğunu izah ettim:

— Haniya, İstanbul birahanelerinde işporta ile kırmızı kırmızı bir takım böcekler satarlar... Bir adı da Karides'dir, dedim.

Meşhedi'nin hayretten gözleri büyüdü. Çocuk ölüsü gibi ortada yatan istakoza baktı, baktı. Bu esnada Maryüs karşısındakini mat etmiş olmaktan gelen bir keyifle gülümsüyordu. Lâkin bizim Meşhedi, hiç altta kalır mı? Ne dese beğenirsiniz? Dudağını büktü, omuzlarını silkti ve küçümseyerek:

— Beyle ifağın görmemişem... Eyranda beylesin dutanda, beyüsün diye, tekrar deryaya atarlar, dedi.

Maryüs'ün yüzüne baktım. Adeta keyfi kaçmıştı. Günlerce uzaktan gelmiş bir Şarklıya palavra sahasında olsun, yenilmek, millî gururuna pek ağır geliyordu. Kendini çabuk toparladı ve yemek listesini Meşhedi'ye uzatarak sordu:

— Ne emrediyorsunuz, möşyö lö Profesör?

— Özüm, zağfranlı çilav isterem.

Ben, öteden atıldım:

— Burada öyle şey arama, Meşhedi! Zağfranlı çilav şöyle dursun, nohutlu pilâv dahi bulamazsın.

— Hay beyle diyarın altı üstüne gele!.. Ya ne mene yemek yiyelim?

— Dur bakalım hele... Arkadaşımıza danışalım.

— Danış görelim!

Maryüs'e sordum:

— Bize nasıl bir yemek tavsiye edersiniz? Malûm ya, dostum mutaassıp bir müslümandır. Bir ecnebi memleketinde et yemekten çekinir.

O da şu cevabı verdi:

— Ben kendim için bir serçe kızartması ısmarladım. Hele gelsin de beğenirseniz, siz de yersiniz.

— Serçe?..

— Evet. Bizim Marsilya'nın serçeleri gayet etli ve lezzetli olur. Bir tanesini bir adam güçlükle bitirir.

Bu sözleri aynen tercüme ediyordum. Lâkin o benim kadar şaşmıyordu. Bu esnada garson yine geldi ve:

— İşte sipariş buyurduğunuz serçe kızartması!

Diyerek, Maryüs Labekas'ın önüne mükemmel bir çulluk koydu.

Maryüs bu iri kuşu kendi tabağına aktarırken, yan gözle de Meşhedi Cafere bakıyor, çehresinde bir hayret eseri arıyordu. Fakat Meşhedi birdenbire irkildi. Yüzünü fena halde buruşturdu ve bağırdı:

— Hay, midene taş, torpah dola! Bu sineki yiyeceksen?

Maryüs şaşırmıştı. Ben, her ne kadar:

— Aman Meşhedi! Bu sinek değil, kuş! Kendine gel!..

Diye teminat vermek istedimse de, o büsbütün kızarak:

— Özüm ne ki direm, bilirem! dedi. Bu, sinnekti. Hem de Yervopa sinnekiydi. Zira Eyranın sinnekleri bundan da beyüh oluptur!

Artık bunun üzerine, Maryüs Labekas bundan fazla orada duramazdı, palavra turnuva maçında adamakıllı mağlûp olmuştu. Bir daha, hiç ağzını açmadı, çabucak yemeğini yedi, bitirdi; bizlere kısacık ve soğuk bir selâm vererek yanımızdan ayrıldı.

O uzaklaşır uzaklaşmaz, ben:

— Aşkolsun Meşhedi! Vallah yamansın!..

Demekten kendimi alamadım. Lâkin dostum bu iltifata lâkayt kaldı. Kahvelerimizi içerken, Meşhedi bana yukarı, odalarımıza çıkmayı teklif etti. Sabahtanberidir nargile içmemiş, kafası kazan gibiydi. Şezlonga uzanacak, kalyanını ateşliyecek, keyif çatacaktı.

Fincanın dibindeki son yudumu henüz ağzıma götürüyordum ki, otelde bir çığlıktır koptu. Gerek lokanta kısmında yemek yiyenler, gerek alt katta, antredeki hasır koltuklarda oturanlar birbirlerine girdiler. Herkes, asansöre merdivenlere doğru koşuşuyordu. Ekseriya sessiz olan binanın içinde bir gayri tabiilik vardı. Biz de kalkıp herkesin hücum ettiği tarafa doğru gittik.

TORİK, KENDİNİ GÖSTERİYOR

Merdivenin basamaklarını üçer üçer atlıyarak, birinci kata vardığımızda şöyle feci bir manzara ile karşılaştık:

Kat hizmetçisi baygın, yere serilmiş yatıyor; otelin kapıcısı, uşakları, lostracısı, uçkurları elinde çırpınarak, feryat eden Torik Necmi'ye sımsıkı sarılmışlar, kımıldamasına mâni olmak istiyorlardı.

Torik bizi görünce bağırdı:

— Beybaba! Allah, Peygamber aşkına bu imanı yoklara söyle, beni bıraksınlar, fena oluyorum.

İşin ne olduğunu bilmemekle beraber, tabii Torik'e sahip çıktık, kendisini heriflerin elinden aldık. Oraya toplanmış olan kalabalığın karşısında sorğuya çektik:

— Torik! Bu hal ne oğlum?

— Sormayın... Tövbeler olsun, bu pis yerde bir dakika bile duranın geçmişini tepsinler!

— Ne oldu?

— Hiç! Böyle memleketin içine üfüreyim!

Necmi'nin ağzından gerçeği anlamak güçtü. Bu aralık, ötekinin berikinin yardımiyle kendine gelen hizmetçi gözlerini aralamıştı. Torik'i göstererek:

— Bu adam, beni uçkurları elinde deli gibi kovaladı. Ben kaçtıkça peşimden geldi... Bana taarruz etmek istedi. Zor kurtuldum! dedi...

Kaşlarımı fena halde çattım ve kızın ne dediğini anlatarak, sert bir tavırla Torik'e sordum:

— Ulan, bunlar doğru mu?

Torik taştı:

— Halt etmiş kaltak! diye bağırdı. Ben abdest bozmağa helâya girdim. Sandığın üzerine Pleymut tavuğu gibi tünedim. Baktım, arkamda bir zincir sarkıyor, merak edip çektim! Sen misin çeken? Ölüsü menevişli! Sırtımdan aşağı bir sudur boşandı! Depoyu patlattım diye yüreğim ağzıma geldi. Donumu bağlamadan fırladım dışarıya. Karşıma bu kaknem karı çıktı. Ben korkudan divane gibi olmuşum: «Kokana! Aftoine patladı!» diyerekten meseleyi rumca anlatmak istedim sanki. Geçmişi kınalı! Kafa değil ki, lâfımı anlasın. Yolunmuş kaz gibi bastı çığlığı, sonra da düşüp bayıldı. Eğer eksik, artık lâf ediyorsam, anam avradım olsun!

Bukadar kuvvetli teminat karşısında Torik'e inanmamak, ona hak vermemek imkânı yoktu. Meseleyi böylece otel müdüriyetine ve orada toplanıp zavallı Necmi'ye düşmanca bakmakta olan kimselere anlattık. Herkesin kızğınlığı kahkahaya döndü. Çektiği korkuya karşılık, hizmetçi kıza da beş on frank verdik. İş kapandı.

Yarım saat sonra, Meşhedi ile karşı karşıya uzanmış, tatlı sohbete koyulmuştuk. Sevgili dostum, Torik'i peşine taktığından dolayı pişman gibiydi. Bir aralık, kalyanından çektiği dumanı yüzüme doğru savurarak, dedi ki:

— Bu heyvan uşşağini ne diye dalimize dahtık? Hemmimizi rüsvay edüptür.

— Kusura bakma Meşhedi! Dedim. Daha toy, acemi!..

— İlle görersen başimize ne mene işler açuptur?..

— Ben artık ona sıkı tenbihte bulundum. Bir daha bilmediği, görmediği şeye el sürmiyecek.

— Hüda, kelâmın gûş ede, Çekkirgefendi, dadaşım. İmdi bu herif hardadir?

— Kendi odasında olacak.

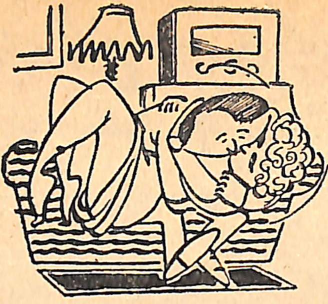
Konuşmamızın Torik'e dair kısmı burada bitti. Sonra Meşhedi'ye ben bir teklif yaptım:

— Azizim! Seninle, hazır buraya kadar gelmişken, Nis'e, oradan da Montekarlo'ya uzansak...

— Nis'i bilürem. İlle Montekerlo niresidir?..

— Şuracıkta, bir iki saatlik yerde, şirin bir kasabadır. Dünyanın en ufak devletinin merkezi olan bu şehirde geniş ölçüde kumar oynanır.

(Devamı var)

RADYO BELÂSI

— Allah belâsını versin bu radyonun. Bütün sinirlerimi mahvetti! diye sızıldandı Ekrem.

—Programlardan şikâyetçiysen rica ederim bana söyleme. Yoksa sen de muhalif mi oldun? Git tepemden, başımı kazaya sokma benim...

— Değil be adam... Patladın mı? Anlatacağım.

— Biliyorum. Komşunun radyosundan şikâyet edeceksin.

— Hayır. Bilemedin işte. Kendi radyomdan şikâyetçiyim.

— Bozulduysa yedek parçası yok ha... ,

— Murat. Beni deli etme. Ya bırak anlatayım, ya sen anlat.

— Peki, ben anlatayım...

— Sen nereden bileceksin ki benim şikâyetimi?

— Bütün ihtimalleri saydım. Reddettin. Geriye tek ihtimal kalıyor. Hem sen gayet kötü hikâye anlatırsın.

— Ulan, eşsiz herifsin be... Ama sahiden canım sıkılıyor. Bak anlatayım başıma geleni de, nasıl bana hak vereceksin... Sen benim küçük yuvayı bilirsin. Yatak odam la oturma odam iç içedir...

— Muhalif partiler gibi...

— Bırak gevezeliği. Oturma odamda küçük bir masa radyosu vardır.

— Hatırladım... Hani yanında da saksı...

— Ha, evet. İşte bu namussuz radyo...

— Kızma. Sinirlere iyi değildir. Ne zararı var radyonun? Sessiz sedasız oturuyor yerinde...

— Sessiz sadasız otursa kızar mıyım zannediyorsun? Az daha parçalıyacaktım...

— Sebebi ne?

— Şükran...

— Özer mi?

— Yok efendim. Ne münasebet! Hayranımdır ben ona... Benim Şükran...

— Affedersin Ekremciğim; görüşmeyeli iki hafta oldu. Ayteni sepetleyip Şükran'la mercimeği fırına verdiğini bilmiyordum.

— Bilmemekte haklısın. Veremedim çünkü...

— Sebep?

— Radyo...

— Deli edersin sen insanı. Kudurtursun. Yahu, demindenberi lâfı geveliyeceğine şu, neden radyo mu Şükran'ı kovdu, sen mi radyoya kızdın, Şükran mı radyoyu kıracak?

— Anlatacağım kardeşim, anlatacağım. Bırakıyor musun ki anlatmağa? Zaten uzun değil söyliyeceklerim. Geçenlerde, Şükran'la tanışmıştım.

— Çabuk senli benli olmuşsun...

— Öyledir âdetim. Tanıştığım gün de, benim yuvaya çağırdım. Geldi, Ben, tabii gerekli hazırlıkları yapmak üzere ondan evvel gelmiştim.

— O hazırlıkları kısa geç de ağzımı sulandırma.

— Olur. Şükran, evlidir yalnız. Bazı kadınlarda bu bir mahzur. Bazılarında ise bir meziyet. Mesela, Şükran gibi genç evlenmiş birinde, âdeta emniyet süpapı vazifesini görüyor evlilik... Neyse, felsefeye lüzum yok. Ortalık pırıl pırıl. Ben de formumdayım. Vakit akşamın dokuzu. «O saatte nasıl gelir evine» diyeceksin. Kocası o gece Kadıköy'de, annesinde kalacakmış. Şükran'cığım da bu fırsattan faydalanıp felekten bir gece çalacak benimle... Katalavis?

— A, tabii...

— Derken, çat kapı. Sevgilim göründü. Ama ne görünüş bilsen. İliklerine kadar ürperirdin...

— Bilmemek en büyük tesellidir...

— Öyle... Şükran'cığım gelir gel mez, hemen hafif bir aperitifle başladık...

— İçiyor demek?

— Toyluk etme. Ben onu içtim. Ayaküstü, hemen. Dudaklarından..

— Başın dönmüştür, domuz...

— Eh, sert içkilere bayılırım zaten. Ama sade benim değil. Galiba onun da az buçuk başı döndü ki, hemen kendini kollarıma bırakıverdi. Kucağıma aldım. Nekadar da incecik beli vardı Yarabbi... Yatak odasına geçtim. Zaten iki adımlık yer ama, onun, fıkır fıkır gülerek, ayaklarını sallıyarak ayakkabılarını yere düşürmesine yetti bu mesafe... Divana uzattım. Pardösüsünü atmıştı girer girmez zaten... Bilmem bu tafsilât seni alâkadar eder mi?

— Hayır. Boğaz olmağa niyetim yok...

— Peki. Ben de üzerine eğildim. Bir an içinde kendimizden geçtik. Dudakları ağzımdaydı. Elim, beline doğru iniyordu göğsünden...

— Atla, çabuk.

— Peki, kısa kesiyorum. Zaten anlatacak bir şey kalmadı.

— Ne?

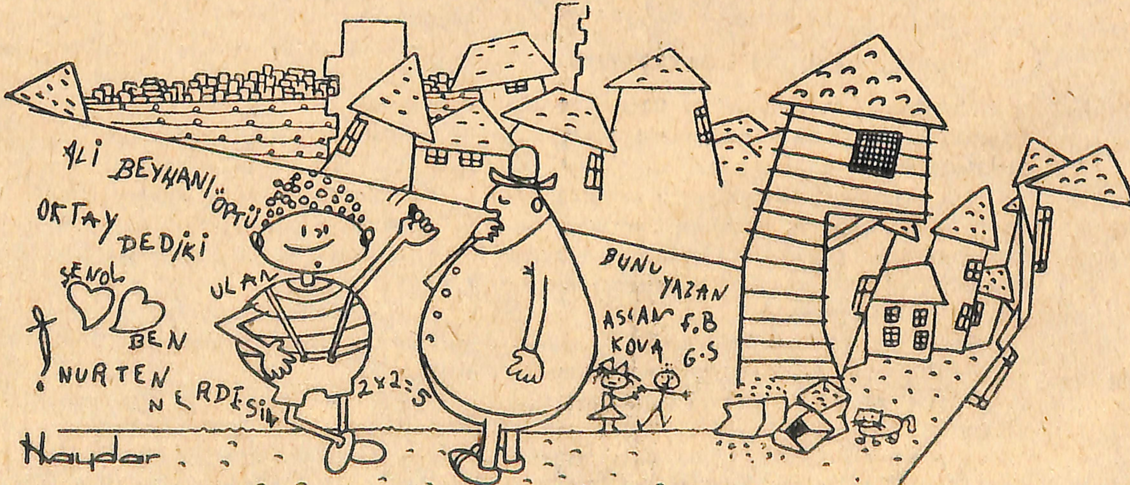
— Evet. Çünkü birden gür bir erkek sesi: «Seni kahpe seni! Nihayet yakaladım!» diye öttü sanki beynimin içinde. Nasıl büzüldüğümü anlatamam. Şükran ok gibi yerinden fırlamasiyle, pabuçlarını bırakıp dışarı kaçtı. Gözlerimi açtığım zaman ses: «Seni mahvedeceğim... Seni yiyeceğim...» diye böğürüyordu. Bir an, neye uğradığımı anlıyamadım. Şükran'a bakmak için kalktım. Kalkmam lâzımdı. Keşke oracıkta bayılıverseymişim... Oturma odama geçtiğim zaman ne Şükran vardı, ne kocası... Sade, açık unuttuğum radyoda, temsil devam ediyordu. Düşün, sen olsan deliye dönmez misin?

— Hikâyeci —

Yunanistan, Birleşmiş Milletler kararını zafer olarak kabul ediyor..
(Gazeteler)

— Oh, yağmur yağıyor!..

— Biz hiç kâğıt, defter sıkıntısı çekmiyoruz!..

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

YAMYAMLAR

Bir beyaz, yamyam vahşiler tarafından yakalanıp bir ağaca bağlanmıştı. Az sonra genç bir vahşi gelip temiz bir İngilizceyle:

— Memleketinde et yer miydin? diye sordu.

Beyaz, ümitli bir ifadeyle:

— Hayır, diye cevap verdi. Ben memleketteyken sadece sebze yerdim.

— Ben orada tıp tahsil ettim. Sebze ile yaşıyanlar umumiyetle havuç yer. Siz de öyle mi yapardınız?

— Evet, her gün havuç yerdim.

Genç vahşi, orada bulunan diğer bir vahşiye dönerek:

— Afiyetle yiyebilirsiniz, dedi.. Baştan ayağa kadar D vitamini dolu.

GÜNDÜZ BÜKMÜŞ
Cevizli, mah. Mektep arkası sok. No. 49 Kat: 1
Bakırköy - ŞEHİR

HARİCE GİDEN SERVET!

Lüks bir otelde kâtiplik yapan Mizrahi eve telâşla girer. Karısı Rebeka:

— Hayrola kuzum. Nedir bu telâşın?

Diye sorar, Mizrahi hazin ve boğuk bir sesle :

— Büyük zarar. Büyük zarar. Ne yapacağız şimdi.

Diye söylenmeğe başlar, Rebeka:

— Anlat be kuzum Mizrahi, meraktan çatlıyacağim, yoksam cüzdanini mi çaldirdin?..

— Yok be kuzum. Bizin patron İsviçreye ameliyata yidiyor..

— Yitsin, Allah selâmet versin.

— Bilmezsin, Rebeka patronun çiğerlerinde taş, bobreklerinda kum, idrar torbasinda çimento, midesinda tuğla, barsaklarinda demir, geri kalan başluğunda da kereste varmış...

Rebeka gülümser:

— Desana patronun içi inşaat malzeme deposu.

Mizrahi, teessürle başını sallar:

— İşte buna üzülüyorum ya, İsviçreye yitmeyup da burda ameliyat olsaydı, bu malzeme ile kendimize iki odalik bir ev yapardik.

TURGUT TUNALI
Uzunçarşı 4 cü sokak No. 9 Asri Lokanta — MANİSA

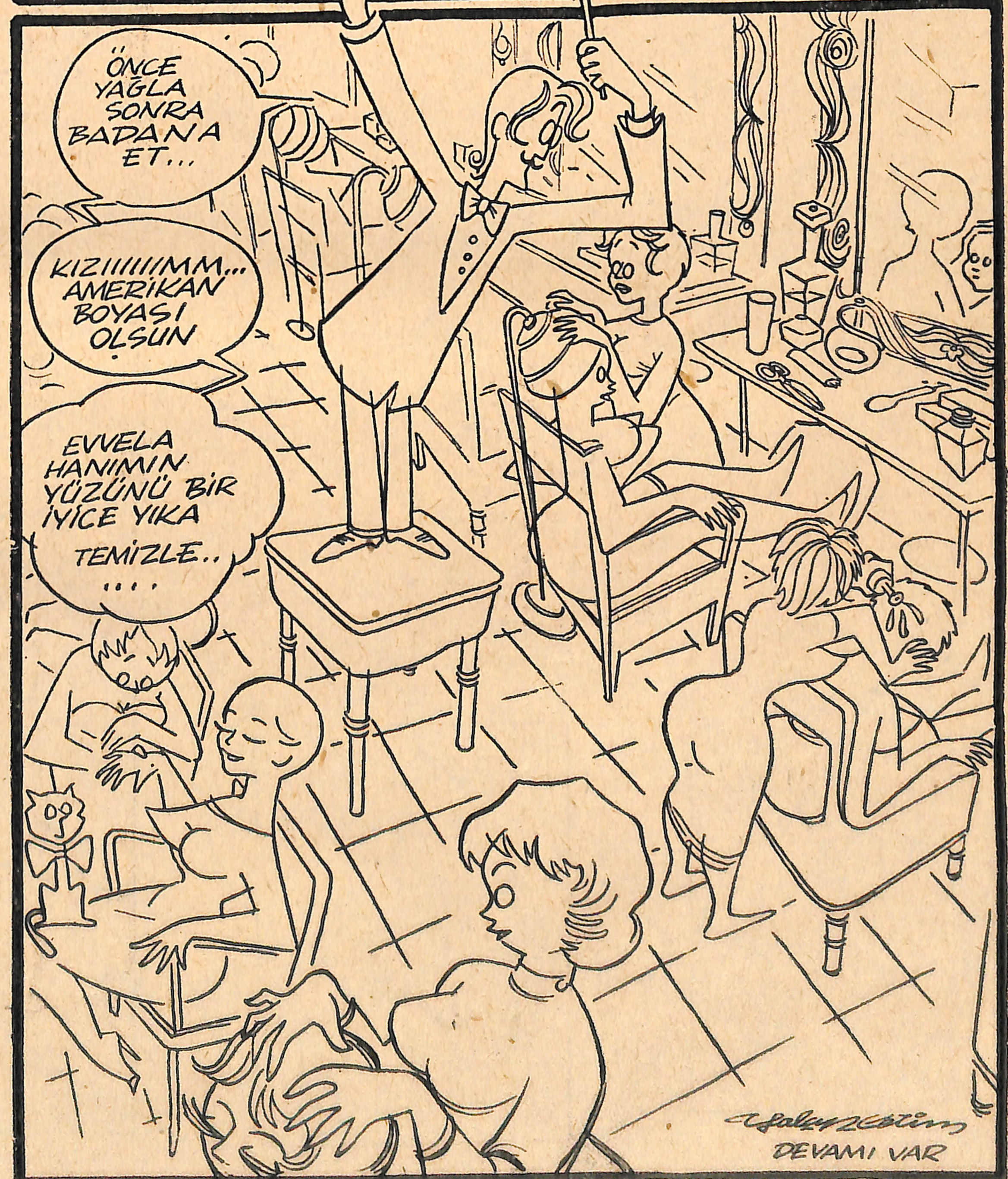

Berber Nonoş

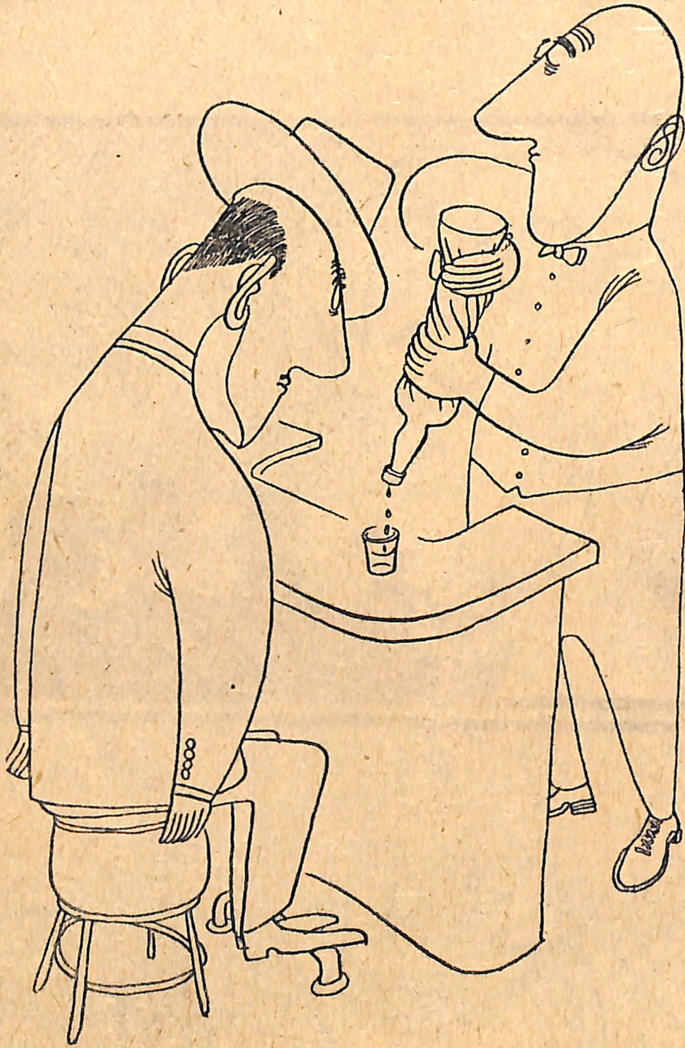
YAZAN= SER BERBER ÇİZEN=YALÇIN ÇETİN

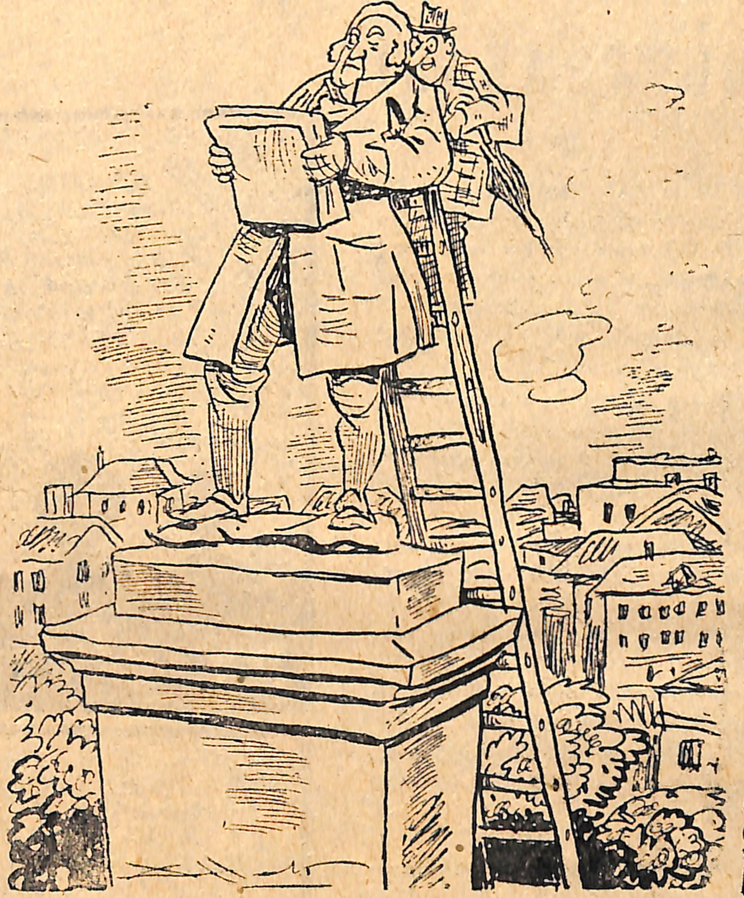

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

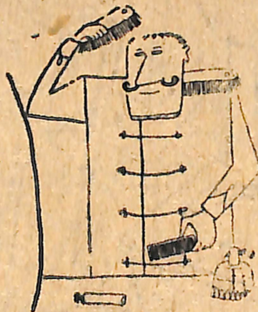
YAZISIZ!..

— Amerikan —

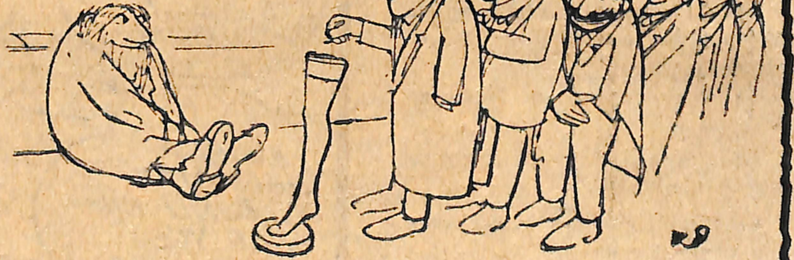
Huy meselesi!..

— İtalyan —

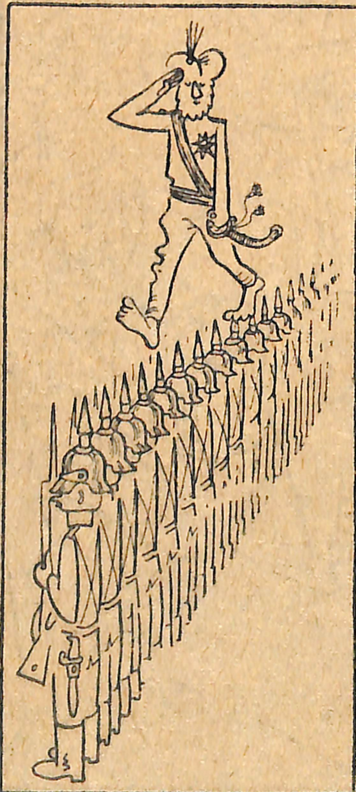
YAZISIZ!..

— Alman —

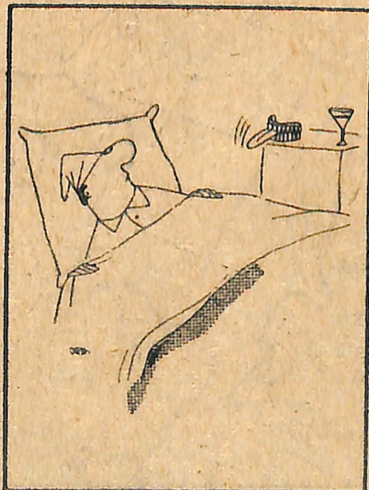
YAZISIZ!..

— Alman —

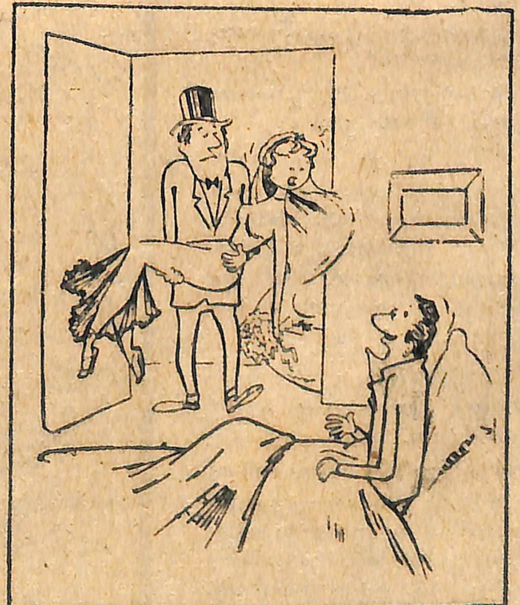
YAZISIZ!..

— Alman —

YAZISIZ!..

— Alman —

— Ayol ben sana bu perşembe gelin oluyorum dememiş miydim?..

— İtalyan —

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vadeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

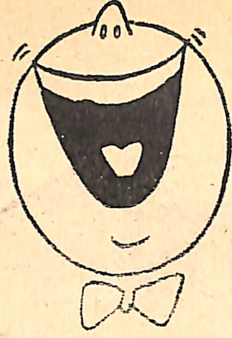
●

1957

İkramiye plânında

Büyükada'da denize nâzır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

AKBABA YAYINEVİ YENİ BİR MİZAH ŞAHESERİ DAHA TAKDİM EDİYOR:

UÇAN DAİRELER

YAZAN:

ADNAN VELİ

Radyoda zarif skeçleri büyük bir zevk ile dinlenen ve «Sosyete» isimli eseri kapışılan Adnan Veli-nin en güzel, en yeni hikâyeleri.

BÜYÜK CEP KİTABI. FİATI: 2 LİRA

SALI GÜNÜ ÇIKIYOR!

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ-PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

VAKIFLAR BANKASI

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini Fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Fiatı: 50 Kuruş

Ad: Klodfarer Cad. No. 8-10. Da: 3.
Belediye - İstanbul Tel: 221811
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 L.

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Küçük ilânlar servisi mi?.. Lûtfen yazınız: Yirmi altı yaşında, evine bağlı, güzel ve ateşli bir dul kadın evlenmek istiyor!

— *İtalyan karikatürü* —